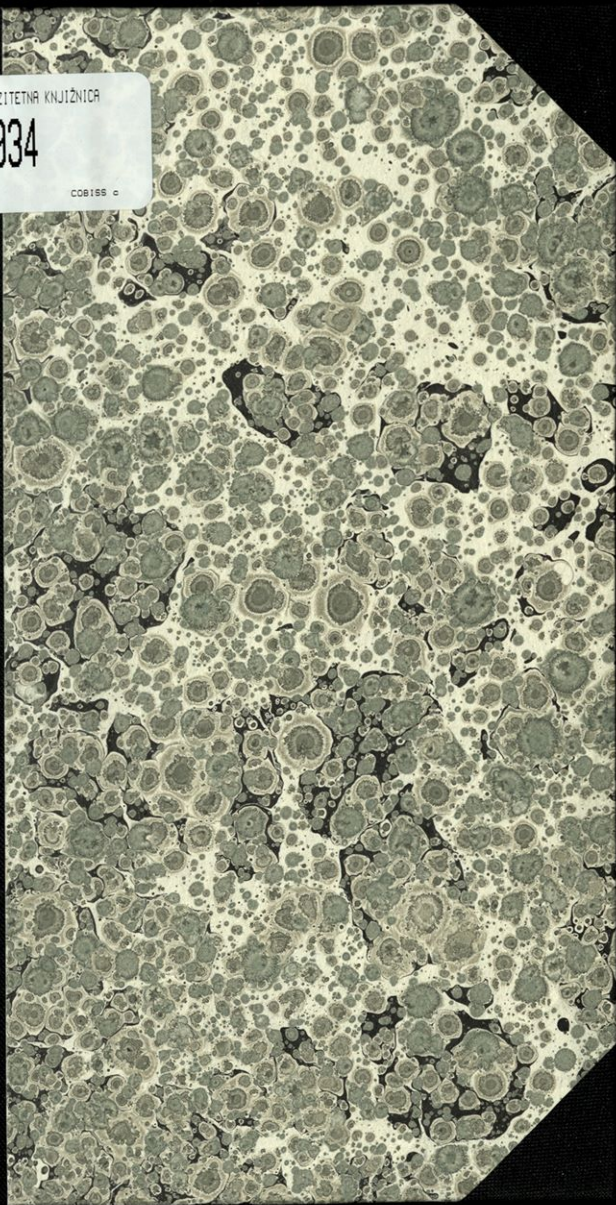

NARODNA IN UNIVERZITETNA KNJIŽNICA

DS 76 934

COBISS c

76934

MORILEC
HUGON ŠENK
in njegova
TOVARIŠA.

MARIBOR 1884.

ZALOŽIL IN TISKAL JANEZ LEON.

[Ponatis prepovedan.]

V J. Leonovi tiskarni in zalogi tiskovin
se dobivajo sledeče knjige:

Koroške in štajerske pesni,

spisal A h a c e l M a h. — Tretji pomnoženi natis.

 Cena 72 kr.

Imenovana knjiga obsega več kot 60 pesen, ki se pojó na Koroškem in slovenskem Štajerskem. Vse so mične, polne lepih naukev in nedolžnih rožic pevske umnosti.

Dodane so pa pesnami tudi navadne viže, v note postavljene.

Majer-jeva pesmarica

cerkvene ali svete pesni, ki jih pojó ilirski Slovenci na Štajerskem, Krajnskem, Koroškem, Goriškem in Benetskem, nekatere molitvice in svet križev pot.

*Ta vzečna knjižica obsega 236 strani in velja **36 kraje.***

Pesmarica je zaklad narstarejših nar navadnejših in narlepših pesen, ki jih ilirski Slovenci iz glave znajo in jih pri božji službi pojó. Zbranih je vseh kup 81.

Hrana apostolska

bogoljubnim dušam, dana na branji apostoljskih listov in drugih bukev svetega pisma za nedelje ino praznike, 2 dela.

Hrana evangeljskih naukov,

bogoljubnim dušam dana na vse nedelje ino zapovedane praznike v leti.

Vsaka knjiga obsega dva dela in velja mehkevezana 1 gld. 60 kr.

Spisali dušni pastirji na spodnjem Štajerskem: na svitlo dal Anton Slomšek; drugi pomnoženi natis.

Imenovanih dveh knjig posebno hvaliti ni treba; priporočita se in kažeta svoje vrednost vedne že dovolj skoz to, da sta delo slavno znane roke, delo rajnega knezoškofa Lavantinskega, prvaka slovenskih pisateljev. Le eden glas, glas občnega dopadenja, občne pohvale ste si povsod pridobile. Po pravici zamoremo reči, da od knjig enacega zapopadka, ki jih slovensko slovstvo več ima, še nobena hrana ni prekosila.

76934

MORILEC
HUGON ŠENK
in njegova
TOVARIŠA.

Var. Carl. gal.
10. V. 1946.

Hugo Šenk.

Sodnijska obravnava

proti

Hugonu Šenku, njegovemu bratu Karolu
in ključavničarju Šlosareku

na Dunaju 1884. leta meseca marca.

Po stenografičnem zapisniku.

Z 20 podobami.

I. NATIS.

Maribor 1884.

ZALOŽIL IN TISKAL JAN. LEON.

(Ponatis prepovedan.)

76934

CANKARJEVA KNJIGARNA
LJUBLJANA, Miklošičeva 16

Har. Cank. gal.
10. I. 1946.

030005790

PREDGOVOR.

S prevodom končne obravnave proti Hugonu Šenku in tovarišem nameravam podati slovenskemu ljudstvu podučno knjižico, iz katere se more človek mnogo naučiti. Od kar svet stoji, se taka grozna hudodelstva niso slišala. Hudodelstva Hugona Šenka in njegovih tovarišev bodo še našim naslednikom in unukom srca krčila, ko jih bodo brali. Ta obravnava nam kaže, kam pripeljejo človeka lenoba, lahkotivstvo in druge strasti. Kdor na Boga pozabi in s prave poti zaide, ta se težko povrne; smrt v ječi ali na vislicah so pogosto konec življenja taci ljudi.

Zatorej opominjam posebno stariše, da odgajajo svoje otroke v strahu božjem in jim dober verski temelj položé, kajti brez tega se zaide lahko na polzko pot, a težko se je vrniti.

Ta knjiga je namenjena v prvi vrsti prostemu ljudstvu, zato sem jo napisal kolikor mogoče po domače, da vsak lahko razume. Če se najde torej sem ter tje še kaka stara oblika, prosim, da mi se ne šteje v greh proti slovnici.

Na več krajih se nisem držal nemškega spisa, ter sem vse ono spustil, kar ni tako, da bi mogel vsakdo brati. Mislím, da je prav tako.

V Mariboru, 25. marca 1884.

PREVODITELJ.

Vvod,

Ako bi mogel biti človek samo en dan ali eno noč vseviden, pa da so mu razun tega še peruti, na katerih bi se mogel vzdigniti ter playati po zraku in gledati z višine tatvine, ropanja, krvava dela in ubijstva, katera se dogajajo po velikih mestih samo v eni noči! Lasje bi mu se ježili, krv bi mu se v žilah strdila, srce bi nehalo biti, — od vtiska samo v ene noči dovršenih nedel. Videl bi, kako zapušča izmeček človeškega rodú pod varstvom tmine svoja skrivališča, kakor sova in ropna zverad, ter posamezno ali v društvu krade, ropa, davi in ubija. Ali ker to ni mogoče, si tudi prav za prav ne moremo predočiti nočnega življenja in delovanja teh ljudi; le posamni zločini izbijajo na površino, kateri občinstvo bolj ali manj zanimajo in sè strahom obdajajo. Policija, akoravno tisoč-oka, pri vsem prizadetju in pri največi marljivosti, najde sled le malo zločinom: velika večina njih ostane, neodkrita, ne-kaznovana.

Kdo ni še bral v tem ali drugem časopisu velikih mest, da je šivilja N. ali postrežnik B. zginul? Danes stoji tu črno na belo, a juter se že nihče ne zmeni več za to ali ono osebo, posebno pa še, ako je dotični služitelj, ali dotična služkinja, od kod drugod in nema v dotičnem mestu staršev ali sorodnikov. Bilo je pa ni in čez dan dva se k večemu še kak znanec zginulega spominja.

Ali vpraša se: kje so vsi ti zginuli? Nekateri zapusté svoje službe ali svoja prebivališča od straha pred kaznijo, drugi se z gospodarjem ali službodavcem, ljubčekom ali ljubeznico spró. pa si iščejo na drugem mestu zavetja ali službe: druge zopet goni lahkomišelnost od enega kraja v drugi. Še drugi so, katerim se zdi krčmarjev račun v primeri ž njihovo moš-njo prevelik, pa jo popišejo brez: z Bogom!

Ali znaten del teh zginulih zapusti mesto in največkrat tudi življenje nehoté, nevedoč ali pa v nadi boljše bodočnosti, mesto katere jih čaka navadno na vže naprej odločenem mestu — zavratna smrt, kakor nam prikazuje sodnijska obravnava, o kateri nameravamo v sledečem obširno govoriti. Žrtve so se pripravile navadno za poroko; Bog vé s kako sladkimi občutki in hrepenečim srcem so pričakovale dne, ko se bodo spolnile njih davne želje, ali mesto tega prišla je grozna smrt, zadana po lastnem „ženinu“ in njegovih tovarših.

Odkar svet stoji, nam zgodovina ne priča o tacih krvavih delih, kakoršne so doprinašali:

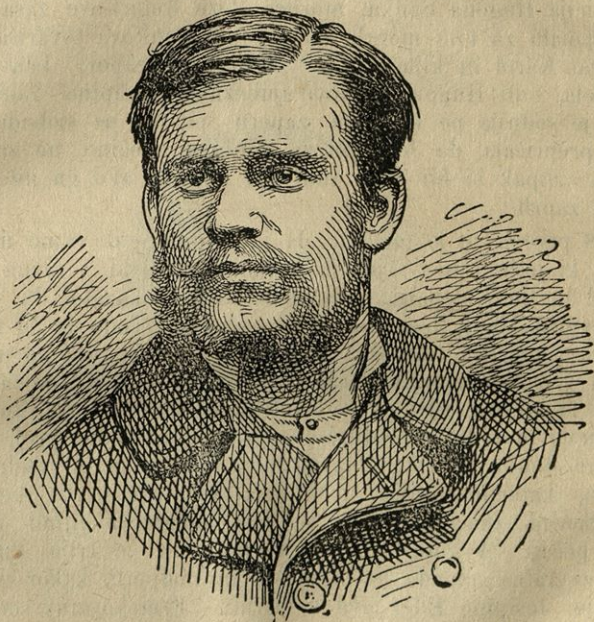
Karol Šenk.

Rimski car Nero je kristijane mučil in ubijal, ali jim ni lagal prijateljstva i. t. d. Kar so Neron in drugi rimski cesarji zoper kristijane počenjali, za to so imeli kot pagani temelja v **Hugo Šenk** in njegova pomočnika lastni brat **Karol Šenk** in ključavničar **Karol Šlosarek**.

tadašnjih postavah; Hugo Šenk pa se prilizuje, ljubezen laže in ko dobi žrtev v svojo mrežo, jo zavrtno umori in oropa.

Tukaj jasno vidimo, da je človek gorji od divje zverine, kadar zaide s prave poti. On nema na svoji črni duši samo onih žrtev, katere je umoril ali sam, ali v društvu, tudi njegova tovaraša brat Karol in Šlosarek so njegove žrtve. kajti da ni Huga Šenka, bila bi dva morilca — Karol Šenk in Šlosarek

Karol Šlosarek.

manj, ali vsaj ni verjetno, da bi se bil eden od nju, ali oba dva za tako grozne zločine odločila.

Ali da začnemo sè stvarjo! — Meseca maja lanskega leta bilo je brati v dunajskih časopisih, da je sobarica Josipina Timal-ova iz Dunaja zginula in da je odpotovala brž ko ne ž njenim ženinom, inženirjem Šenkom v Galicijo. Enake vesti čitajo se, kakor smo vže poprej rekli, pogosto, osobito po časopisih velikih mest, zato se nihče ni brigal.

Tri mesece pozneje oglašajo novine zopet, da je zginula

kuharica Reza Keterl-ova. Vsled tega nastal je hrup po časnikih. Občno prašanje je nastalo: „Kje so vsi ti zginuli, da se ne more najti ni sledú ni tirú od njih? Tudi policija se je zavzela te stvari z večjo marljivostjo, ali videzno brez uspeha. Stvar je, kakor se je mislilo, zopet zaspala in nihče ni več o tej stvari govoril. Ali čuvarji javne varnosti niso držali križem rok, temveč so delali pod poveljništvom občepoznanege policijskega svetovalca Brajtenfelda tajno ali uspešno. 10. januarja letošnjega leta preletela je hipu novica ves Dunaj, da je policija Hugona Šenka, morilca Reze Keterl-ove zasačila.

Kmalu za tem morala sta iti tudi Šenkova tovariša, njegov brat Karol in ključavničar Šlosarek v zapor. Ista osoda je zadela tudi Hugon Šenkovo ljubeznico Josipino Eder-jevo, ali jo je sodnija po kratkem zaporu pustila na slobodo, ker se je prëpričala, da Josipina za Šenkove zločine ne samo ni vedela, ampak bi bil Šenk tudi njo umoril, ako ga ne bi bili poprej zaprli.

S prvega se je mislilo, da je Hugon Šenk samo nevaren goljuf, ki je iz Linea, kjer je navadno prebival, v razna mesta potoval in ljudi sleparil. Ali kmalo se je pokazalo, da je meseca avgusta tudi Rezo Keterl-ovo umoril. Toda to še ni vse, njegova somorilca obstala sta vse in priznala, da so umorili, razven vže omenjene Reze Keterl-ove, še ženske in sicer Josipino Timal-ovo, njeno teto Katarino Timal-ovo in Rozo Ferenci-jevo in sicer poslednjo samo nekoliko dni prej, ko so Hugona Šenka zaprli. Razven tega prišlo je od vseh strani ovadeb, katerih sodnija ni mogla v obzir vzeti, ker niso bile tacega značaja, da bi se bila mogla ž njimi natančnejše pečati. V zatožbo so se vzeli samo še trije slučaji in sicer zavrata napada na Bauer-ja in Podpero, kakor tudi zapeljanje Josipine Eder-jeve k tatvini. Preiskovalni sodnik in državni pravdnik napela sta vse živce, da stvar čem prej dovršita, kar sta tudi v dveh mesecih storila. Končna obravnava se je začela 13., a dovršena je bila 15. marca. Obtožba se glasi:

Obtožba proti Hugo Šenku in tovarišem.

C. k. državno. pravdnistvo na Dunaji toži:

1. Hugona Šenka ki je v Čehu na Moravskem rojen in tam udomoljen, 35 let star, katoliške vere, oženjen, brezposlen, vže dvakrat zavoljo hudodelstva goljufije kaznovan ;

Policijski svetovalec Brajtenfeld.

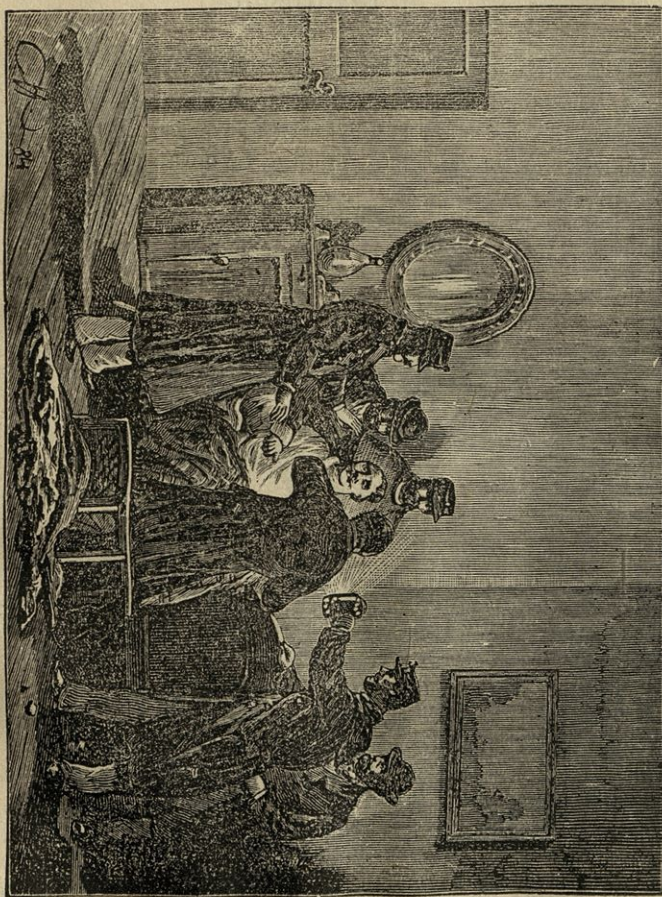
2. Karola Šlosareka, ki je v Žel. Brodu v Českej rojen, v Moravsko Belocerkev udomovljen, 26 let star, katoliške vere, oženjen, sedaj brezposlen, zavoljo prestopka in hudodelstva tatvine kaznovan ;

3. Karola Šenka, iz Jablonkove, v Tešen udomovljen pisarnični služitelj ces. Jelisavetine zahodne železnice, 33 let star, katoliške vere, do sedaj še ne kaznovan,

in sicer, da je :

1. Karol Šlosarek 3. aprila 1883 l. po navodu Hugona Šenka v vracovskem gojzdu pri Rohotecu, okrajne sodnije Gaja na Moravskem na mlinarskega pomočnika Frana Podpero iz ostro

Policija zasasi Hugona Šenka.

napolnjenega revolverja večkrat streljal v nameri, da ga umori in oropa, ter mu na ta način tri težke rane zadál. S tem je kriv hudodelstva poskušaneega zavratnega umora.

2. Hugon Šenk se je v istem času tukaj na Dunaju in na pod I. navedenem mestu, v sporazumljenju s Karolom Šlosa-

rekom s Franom Podperom seznanil, revolver preskrbel, Šlosareka za izvršitev zavratnega ropnega umora najel. Šlosareka na mesto spremljal, tam stražaril in z dovršilecem o po izvršenji morebiti potrebni pomoči in odelitvi ropa dogovoril, ter se zakrivil, s tem hudodelstva sokrivstva zavratnega ropnega umora.

3. Karol Šlosarek in Hugo Šenk sta kriva hudodelstva ropa s tem, ker sta 21. aprila 1883 l. pod ogovorom v gozdu pri Vajdlingau-u v društvu, kot roparska druga kočijaša, Frana Bauer-ja s tem, da sta ga sè žganjem, ki je bilo pomešano z onesvetijočom tvarinom, popolnoma onesvestila in mu 170 goldi narjev vzela.

4. Karol Šlosarek in Hugon Šenk sta 21. maja pri takozvanem „Gevatterloh-u“ pri Toplicah, Belecervenskega okraja na Moravskem, sobarico Josipino Timal-ovo z onesvestijočom tvarinom onesvestila; Šlosarek ji je privezal potem kamen okoli telesa in jo sunil v z vodo napolnjeno rupo. Oba roparja polastila sta se vrednostnih stvari Josipine Timal-ove.

5. Hugon Šenk, Karol Šlosarek in Karol Šenk so 13. julija 1883 l. po noči na cesti vodeči v Krumnusbaum pri Pehlarju kuharico Katarino Timal-ovo blizo Donave usmrtili in sicer na ta način, da sta jo vrgla Karol Šenk in Karol Šlosarek o tla, a Hugo Šenk ji je prerezal vrat do kosti, mej tem, ko sta jo Karol Šenk in Karol Šlosarek za roke in noge držala. Po njeni smrti polastili so se stvari Katarine Timal-ove.

6. Hugon Šenk je ustrelil 5. avgusta kuharico Rezo Kerterl-ovo v sence in sè polastil po njeni smrti njenih stvari.

7. Hugon Šenk in Karol Šlosarek sta ubila 29. decembra 1883 l. zvečer v Volfstalu pri Požunu deklo Rožo Ferenci-jevo drugače Nemetove s tem, da sto jo po glavi sè sekirom tolkla in jo potem o Donavo vrgla. Po njeni smrti polastila sta se njenih stvari.

Zatorej so krivi in sicer: Hugo Šenk pod 4., 5., 6. in 7., Karol Šlosarek pod 4., 5. in 7. in Karol Šenk po 5. hudodelstva dovršenega zavratnega in ropnega umora ko neposredni izvršileci.

8. Hugo Šenk je koncem 1883 l. leta Josipino Eder-jevo zapeljal, da je njeni gospodinji Hedviki pl. Malfaltijevi v Hincingu ukradla biserja v vrednosti presegajoči 300 goldinarjev.

9. Karol Šenk je sokriv hudodelstva ropa po § 196 k. p. ker je vzel v teku 1883. leta

- a) znesek od 20—30 goldinarjev a. v., za katere je po pripovedanju Hugona Šenka vedel, da so Franu Bauerju silom vzeti;
  - b) siv kovček (Koffer) s žemskom oblekom, perilom in tri pare čevljev, za katere je vedel, da so bile Roži Ferencijevi ropom vzete.
-

Preden preidemo na obravnavo, ne bo odveč, ako pogledamo nekoliko v preteklost morilcev.

Osnovatelj in glava vseh krvnih poduzetij je bil Hugon Šenk. On je pisma pisal, nesrečne žrtne v svoje mreže mamil, a Karol Šenk in Karol Šlosarek bila sta, tako rekoč mesarja, ki sta Hugon Šenkove žrtve klala.

Hugon Šenk se je rodil 11. svečana 1849. l. v Čehu na Moravskem. V Olomucu dovršil je štiri razrede niže gimnazije, potem pa je stopil v topničarsko vojeno šolo, iz katere je prišel 1866 l. v stoječo vojsko.

Njegov oče Viljem je bil okrožne sodnije svetovalec in je 1859. leta umrl. Že v mladosti je bil grozovit. Ptičem je smejaje se oči izkopaval in jih potem zopet spuščal itd.

Po odpustu iz vojske si je preskrbel narodno poljsko obleko iz baržuna, v kateri ga nahajamo tudi 1870. l. v Litavi, kjer si je vedel pridobiti zaupanje udove Krček-ove, katero je opeharil za 1800 goldinarjev. Da bi jo laglje v svoje zanjke vjel, pripovedoval ji je, da je knez Belopoljski, iz Rusije prognan, a živi v Varšavi. Po Avstriji popotuje pod imenom Hugon Šenk, da je pred nihilisti varen. Tudi je izprosil od udove Kerček-ove njeno hčer za ženo. Iz ljubezni do njene Marice, tako je mater lagal, se hoče visoke službe in posestev, katere ima v Rusiji odreči in pri angležki banki na Dunaju v službo stopiti.

Gospa Kerček-ova je bila res tako lahkoverna, da mu je dala 500 goldinarjev v gotovini in 1600 goldinarjev v vrednosnih popirjih, katere je Šenk potreboval, kakor je rekel, za kavejjo. Ko je dobil, kar je iskal, jo je popihal. Pisal je nekolikokrat, ter se izgovarjal na več načinov, kar pa se mu ni vrjelo. V istem času poiskal si je še drugo ljubico, glediščino igralko Ano Lanerjevo, kjer mu je pa vsled odločnega protivljenja njenega očeta spodletelo.

Vsled ovadbe gospe Kerček-ove dobil je Hugo Šenk pet let težke ječe, ali je bil samo dve leti zaprt potem pa pomiloščen.

Potem se je klatil po Nemškem, bil je tudi v Parizu, v Bosni in Bog vè kje še. 1879. l. se je oženil, pa mesto, da bi se bil sedaj poboljšal, je še le sedaj svoj rabeljski posel prav za prav začel, kajti kmalo po poroki z Vando, zginula je njegova ljubica Magdalena Vimer-jeva. 1881. l. je bil obsojen na dve leti težke ječe, ker je neko Rezo Berger-jevo, obljubovaje ji ženitev, za 1500 goldinarjev ogoljufal.

Tu se je upoznal z Karolom Šlosarokom, ki je bil zaprt zavoljo hudodelstva tatvine. V ječi je imel dovolj prilike načrte za bodočnost delati in da jih je res izvršil, priča pet oropanih in zavrtno umorjenih žrtev. Bog ve, koliko bi jih še bilo, da ga ni prejela čvrsta roka pravice.

Karol Šlosarek je bil pri vsem samo izvršujoče sredstvo, — mesarski hlapec, ki je tako mirno klal in ubijal, kakor je njegov gospodar Hugon Šenk mirno komandiral. Že v prvi mladosti ga najdemo v zaporu in kmalo potem v ječi; obakrat zavoljo tatvine. Navadno kradejo le oni ljudje, ki nečejo delati; tako je bilo tudi pri Šlosareku. Delati ni hotel, a brez dela in prihoda človek ne more živeti nikjer; torej ni čudno, da ga je Šenk za svoje načrte lahko pridobil.

Prošle jeseni oženil se je s poštenim dekletom. Prigovor pravi, da žensko oko vidi za pet moških. Ni torej čuda, da je mlada žena kmalo sprevidela, da njen mož ne živi od pošteno prodobljenega denarja in to tem manj, ker ni nič delal, v hiši pa je bilo vsega dovolj. Večkrat ga je skrbna žena popraševala, od kod dobi toliko denarjev, ali on ji ni alj nič odgovoril, ali pa tako, da je ravno toliko vedela, ko poprej. Posebno žalosten za Šlosarekovo ženo pa je bil lanski badni dan in sveti večer. Ta dan je prinesel Šlosarek vsake vrste jedil domu, ter rekel svoji ženi, da naj za večerjo pripravi vsega dosti, ker hoče imeti prav dober „sveti večer“. Toda žena ga prosi vnovič, od kod ima toliko denarjev, ker vé, da je brez posla in zaslužka. Šlosarek mesto da ji odgovori, vstane in otide. Zvečer pride domu. Žena mu pravi z jokajočim glasem, da ne bode okusila nobene stvari, dokler ji ne pové, od kod ima toliko denarjev. Šlosarek se na to razjezi, prime skledo z ribo in jo loputne ob tla; potem pa hoče ženo pretepavati, ali sosedje priskočijo in jo otmó iz njegovih rok. Tak „sveti večer“ je imela Šlosarekova žena v prvem in — posljednem letu njenega zakonskega življenja se Šlosarekom. Tri dni pozneje izdihnula je svojo dušo Roža Ferenci-jevi od

sekirnih vdarov Šlosarekovih rok, a dva dni po tem umoru rodila mu je žena sina. Nesrečno nedolžno dete, ki bode nosilo ves čas svojega življenja duševne pege ptuje krvi, katero je njegov oče krvniško prelival!

Roza Ferenci-jeva.

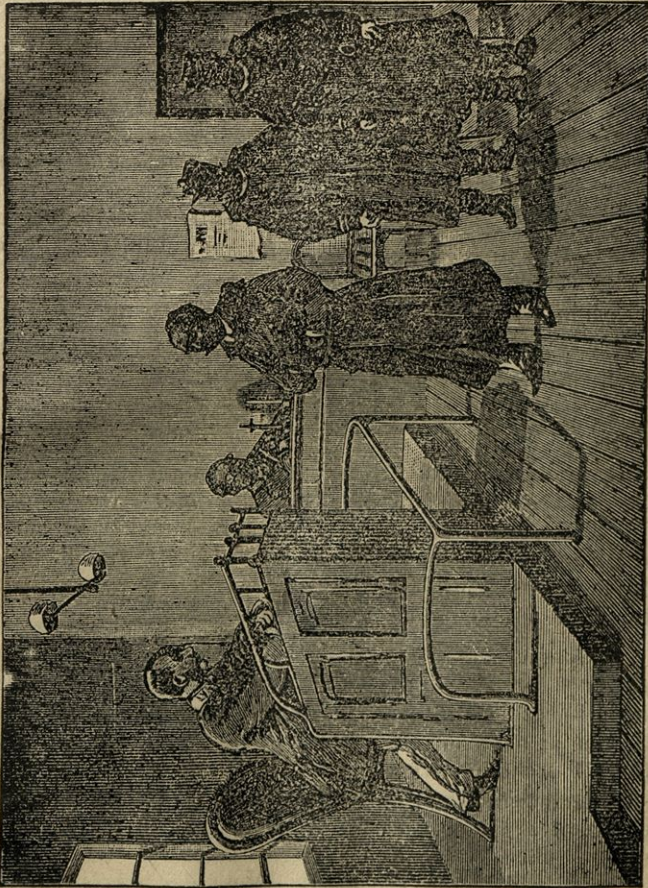
O Karolu Šenku nemamo nič posebnega povedati. Kot osemletni otrok zgubil je stariše in ostal sam sebi prepuščen. Tudi je sedaj prvič na zatožni klopi. O njegovih duševnih zmožnostih so razne misli. Eni trdijo, da je tako zvit in potuhnen, mejtem ko drugi velè, da je duševno slab. Za posljednje govori tudi to, da je brata Hugona, ki je bil samo dve leti stariji od njega, v vsem vbogal in mu bil bolj služabnik ko rojeni brat. Dobrega ni imel nikdar na svetu, kajti plače služe se pri železnicah zelo male, a Karol Šenk je imel še precejno dražjo.

Po tem kratkem vvodu preidemo na samo

obravnavo:

Po prebrani obtožbi pripoveduje Hugon Šenk na vprašanje predsednikovo, da se je Tešenu v Šležiji rodil. Oče mu

Prvo izpraševanje Hugona Šenk-a pri policiji.

je bil nazadnje svetovalec okrožne sodnije in je umrl 1859. l. a mati 1860. l. Otrok sta imela devet. Dalje pripoveduje Hugon Šenk o njegovem šolanju, o vojaški službi in o raznih poslih, s katerimi se je bavil.

Preds: „Iz Vaše preteklosti vidim, da ni bilo Vam nikdar mar, da si preskrbite pošten posel ali stalno službo.“

Zatož.: „Jaz sem se bavil mnogo s tovarništvom.

Predsednik prebere potem spričalo o njegovem vladanju pri vojaki.

„Vže takrat“, pravi predsednik, „bili ste naklonjeni laži in zapravljlivosti.“

Iz rzsodbe okrožne sodnije olomuške se vidi, da je Hugon Šenk Alojzijo Krčekovo že 1860. leta za 1800 gold. opeharil, lagaje jo, da bo njeno hčer za ženo vzel. Tej ženi predstavil se je Hugon Šenk kot člen železniškega poduzetja iz Varšave in je tako goyoril, da je bilo videti, da je knez Belopolski, a ime Hugon Šenk si je pridejal samo zato, ker je politični preganec iz Rusije. Hugon Šenk je bil takrat komej devetnajst let star. Da bi se njegovim besedam lakše vrjelo, nosil je narodno poljsko obleko.

Zavoljo te goljufije je bil obsojen Hugon Šenk na pet let teške ječe, katero je višja sodnija zmanjšala na poltretje leto, a v poti milosti popustilo se mu je še pol leta.

„Te milosti“, pravi predsednik, „skazali ste se zelo nevrednega“.

Ko je kazen dostal, je šel prvo v Pasau na Baverskem, kjer se je, kakor pravi, pečal s tovarništvam. Tukaj se je zaročil z neko osebo, ali ne pod svojim, ampak pod imenom knez Melopski. Dotična oseba še danes živi. Tu je bilo za svatbo že vse gotovo; tudi oklicana sta bila že vse trikrat, a tri dni pred poroko jo je Hugon Šenk popihal.

25. augusta 1879 oženil se je Hugon Šenk z Vandom, katera ga je precej po njegovi drugi obsodbi — za prvo sirota ni vedela — zapustila in živi sedaj kot odgojiteljca na Českem. Rodila mu je dvoje otrok, katera sta v nežni mladosti umrla. Predsednik spomina njeno ime z vso častjo. Za veliko popačenost Hugon Šenkovo priča najbolj to, da je v tistem času, ko se je zaročil z Vandom, imel še drugo ljubico, prav navadno vlačugo — neko Magdaleno Vimer, s katero je živel še potem, ko se je bil z Vandom vže oženil. Nekoliko časa potem je ta grešnica Magdalena zginula. Nobeden ne ve, kako in kam, ali ker je bila, kakor že gori omenjeno prosta vlačuga, to se za njo nihče ni brigal.

„To sicer ni predmet današnje obravnave“, pravi predsednik, „ali jaz moram vendar-le omeniti“.

1881. leta zaročil se je Hugon Šenk z neko Rezo Bergerjevo, katero opeharil za 1500 goldinarjev. Za to goljufijo je bil obsojen na dve leti težke ječe. Da mu je tukaj spodletelo, ga je tako razjezilo, da je sklenil vsako žensko, s katero pride v ožjo zvezo umoriti, da — ga ne bi mogle tožiti in bi se na ta način obyaroval od temnice.

Ko je bil na Dunaji v preiskalnem zaporu, se je upoznal s ključavničarjem Šlosarekom. Temu je večkrat pripovedoval o nekem Caherlu, ki je hotel nekoga oropati, pa mu se ni posrečilo. Hugon Šenk je hotel s tem Caherlem necega Skalo oropati. Da bi laglje svojo celj dosegla, zvalila sta ga blizo Trebiča v gozd, kjer so se že utrujeni vsi trije vlegli, da se odpočinejo. Ko se je Skala prebudil, je videl kako stoji eden od spremljevalcev z revolverjem za njim, in da se Skala ni zbudil, bila bi ga gotovo usmrtila. Ko jima to ni posrečilo, izmanila sta mu 70 goldinarjev, katere jima je Skala rad dal, samo da se nju znebi. Vse to je pravil Hugon Šenk Šlosareku samo za to, da bi ga pridobil za svoje peklenške naklepe. Ko je prišel Šlosarek iz ječe, je pisal Šenkovi ženi, da ga bo ovadil zavoljo novih hudodelstev, za katere se v ječi pripravlja!

1870 izstopil je Hugon Šenk iz avstrijskega državljanstva, ker se je mislil, kakor sam pravi, v Ameriko preseliti.

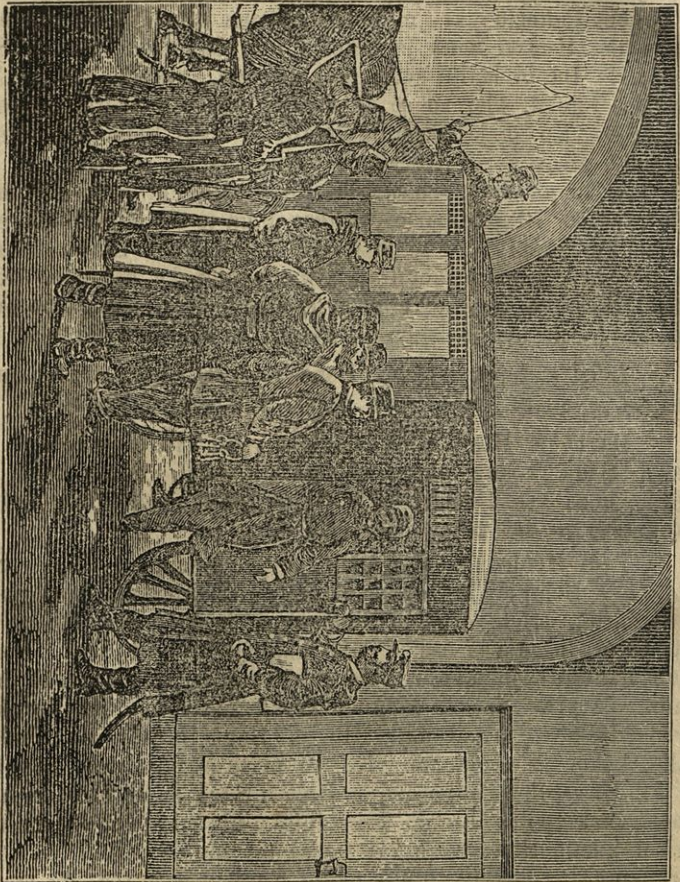
Da se je Hugo Šenk zlagleje yozil, kradel je njegov brat Karol Šenk vozne karte in mu jih dajal. Samo nekaj časa 1883. in za vse 1884. leto je Hugon Šenk vozno karto plačal, za katero je dal 250 goldinarjev.

Tudi Hechsmanovi družini se je predstavil Hugon Šenk kot knez Belopoljski, ki se skriva pred nihilisti, da ubeži njihovi zaroti. S to družino upoznal se je še poprej, ko je moriti začel, in je ves čas ž njo najprijazniše občeval. Emilijo Hehsmano-ovo je tako v svoje mreže zablel, da ga ima še danes rada, če prav za vse njegove krvoločnosti vé. Na vprašanje predsednikovo pripoveduje Hugon Šenk napad na Podpero tako, kakor je v obtožbi. Ko so prišli v gozd pri Rohotecu, je šel Šlosarek z Podperom, a Hugon Šenk je šel blizo za njima po stranski poti. Ko je pot zgubil, ni šel dalje in na to je prišel kmalo Šlosarek krvav nazaj ter mu je prayil, da je obstreljen. Predsednik praša na to Šenka, če je res, da sta bila oba tako potrta, da sta se hotela ustreliti, ker se njima krvno delo ni posrečilo, na kar Šenk odgovori z „da!“ Ko sta se povrnila na Dunaj, je Šenk sam Šlosareku kroglo iz rane izvlekel in ga zdravil, kajti ako bi bil poklical zdravnika k njemu, bil bi kaznovan zavoljo nedovoljene porabe orožja.

Drž. pravdnik: „Kako ste Vi hoteli dobiti od Podpere denarje, katere je bil poslal v Sternberg na pošto? Za to Vam je bil potreben pismen uraden dokaz — dokument. Ste-li vedeli, da ga ima Podpera pri sebi?“

Zatož.: „Da!“

Prepeljanje Hugona Šenk-a v deželno sodnico.

Drž. pravdnik: „Vi ste rekli, da je imel Šlosarek nalogo Podpero ubiti. Zakaj pa sta tudi Vi tja šli?“

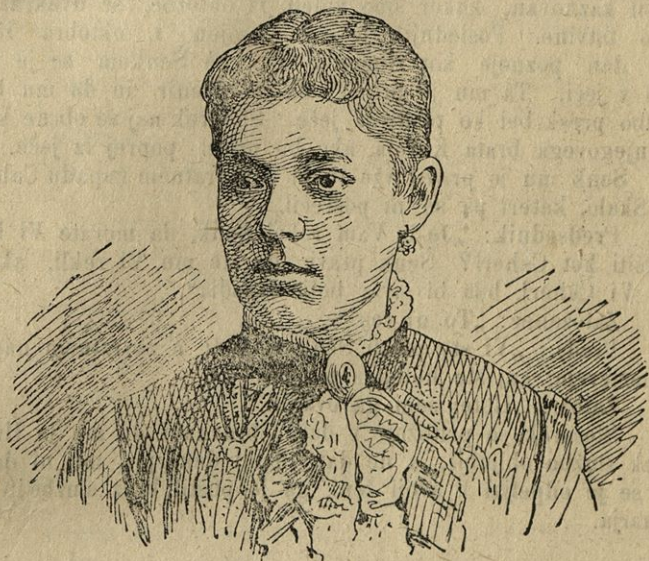
Obtož.: „Jaz sem hotel iti na pošto po denarje, mej tem, ko bi Podpera v nesvesti ležal.“

Hugon Šenk trdi, da je Šlosarek dalje išel, kakor mu je bilo zapovedano.

Drž. pravdnik: „Je-li ste slišali strel?“

Obtož.: „Nisem!“

Emilija Höchsmann.

„Naš dogovor je bil“, pravi Hugon Šenk dalje, „Podpero še le čez tri dni ubiti, ker bi bila imela mnogo večji uspeh.“

Za tim pokliče predsednik ključavničarja Šlosareka na odgovor. Šlosarek je večji od Šenka, čeravno ni tako močen. Oblečen je bolje in čistejše od Šenka. Govori razumljivo in odločno, ali na izgovarjanju vidi mu se, da nemščina ni njegov materin jezik. Hugon Šenk mej tem pogleduje s smeječim obrazem poslušalce a Karol Šenk sedi mirno. Kakor se je vsedel, tako sedi vže celi dve uri. Na vpadlih licih pokazujejo se okrogle rudeče pege.

Šlosarek

pripoveduje na predsednikovo vprašanje, da je 26 let star in še le od lanske jeseni oženjen. Predsednik omeni, da je bil Šlosarek pri vojakih dva in dvajsetkrat kaznovan. Razven tega je bil kaznovan, kakor smo videli iz obtožbe, še dvakrat zavoljo tatvine. Poslednjič je bil obsojen 1. oktobra 1881. leta dan pozneje kot Hugon Šenk. Sè Šenkom se je upoznal v ječi. Ta mu je pravil, da je inženir in da mu bode službo preskrbel ko pride iz ječe. Šlosarek naj se obrne samo na njegovega brata Karola, ako bo prišel poprej iz ječe, kot on Šenk mu je pravil vže tukaj o zavratnem napadu Caherla na Skalo, kateri pa se ni posrečil.

Predsednik: „Je-li Vam rekel Šenk, da morate Vi bolje izvršiti kot Caherl? Šenk pravi, da ste mu Vi rekli, ako bi bili Vi Caherl, bila bi stvar bolje izpadla.“

Zatoženec: „To ni res!“

Preds.: „Vi ste pisali Šenkovi ženi o zavratnem napadu Caherlevem, kaj ste hoteli s tem?“

Zatož.: „Hotel sem ga ovaditi.“

Šlosarek se pritožuje v dalji obravnavi, da mu je Hugon Šenk službo obljubil, a ne dal. Tudi denarjev mi ni dal in ko se je odpeljal k svoji ženi, ga je pustil brez službe in brez denarja.

Napad na Frana Podpero.

Preds.: „Kedaj Vam je Šenk o tem napadu prvič govoril?“

Zatož.: „Ko se je vrnil od svoje žene. Pisal je več „oglasov“ za časnike s katerimi išče v službo ljudi, ki imajo kavcijo. Jaz sem te „oglas“ odnesel v dotična opravništva.“

Šlosarek pripoveduje potem, da je poiskal Podpero po naredbi Šenkovi v njegovem stanovanju in ko ga ni našel doma, pustil je v njegovem stanovanju košček popirja, na kate-rega je bil Šenk vže poprej napisal, kje se bosta našla. Šlosarek pripoveduje tudi, da mu je dal Šenk pred odpotovanjem v Bisenz revolver. Na vprašanje predsednikovo, zakaj bi mu bil revolver, pravi Šlosarek, da je hotel ž njim Podpero ubiti ali vsaj obstreliti, potem pa na pošto v Šternberg hiteti in Podperine denarje, katere je bil poslal tja, vzeti.

Šlosarek pripoveduje dalje: „Z Podperom sva se našla v neki gostilnici blizo javnega vrta na Dunaju. Jaz sem se mu predstavil kot mašinist parnega mlina blizo Šternberga na Moravskem in mu ponudil službo v tem mlinu s petdeset goldi-

narji mesečne plače, stanovanjem, osvetlenjem in ogrevom. Podpera bi imel 500 goldinarjev kavejje položiti. Tudi me je vprašal Podpera, ako bi mogel položiti kavejjo v hranilnični knjigi mesto v gotovem novcu.

Jaz sem mu odgovoril, da se moram radi tega doma telegrafično izvestiti. To sem storil pa samo za to, da bi se moj govor Podperi vrjetnejši zdel. Dogovorila sva se, da se snideva popoldne zopet v isti gostilnici.“

Popoldne sta se sporazumela, da odpotujeta vže drugi dan 3. aprila v Šternberg, a Podpera da pošlje 500 goldinarjev v Šternberg po pošti.

Šenkova in Šlosarekova namera je bila speljati Podpero v gozd, tam ga ubiti in oropati, potem pa denarje na pošti vzeti. Prišedša v gozd šla sta dalje in sicer Podpera naprej, Šlosarek za njim. Ko se Podpera med potjo nazaj ozre, vidi da je Šlosarek v tistem trenutku revolver nanj napel.

Tu nastane borba za življenje in smrt. Šlosarek je Podpero v boju trikrat ranil, ali tudi on dobi kroglo, katera mu je ostala v meči in več ubodov. Ko se je Podpera Šlosareka otresil, pobegne ves krvav. Tudi Šlosarek umakne in najde okoli 50 korakov zadej Šenka, ki mu je revolver vnovič napolnil ter hotel za njim, toda Podpera več ni bil blizo. Šenk je Šlosareku rane izpral in zavezal, potem pa sta se vrnila na Dunaj.

V tem slučaju morileca ne bi bila dosegla svojega namena, kajti Podpera ni bil poslal denarjev po pošti, ampak je le materi pisal, da naj mu pripravi 500 goldinarjev. Pri sebi je imel Podpera samo 41 goldinarjev in da bi se njima bilo posrečilo izvršiti, kar sta nameravala, šla bi bila Podperova glava za 41 goldinarjev.

Šlosarek odgovori na vprašanje predsednikovo, da mu ni znano, če je tudi Karol Šenk o tem napadu vže takrat vedel, ali pozneje je vsakako o njem zvedel.

Karol Šenk pravi odločno, da je še le pozneje o tem zvedel.

Preds.: „Ali se Vam ni gnjusilo na Vašega brata, ko ste o tem zvedeli?“

Karol Šenk: „Zelo sem se vstrašil, ko sem zvedel, ali kaj sem hotel? Trebalo mi je denarja in moj brat mi je pomagal.“

Preds.: „Od brata, ki je kriv tacega hudodelstva, bi jaz ne bil vzel podpore. Inače pa Vam povem, da ste Vi za vse vedeli in ste mnogo več zakrivali, nego to, za kar ste toženi.“

Karol Šenk pripoveduje, da je živel v nuždi. Imel je 25 goldinarjev mesečne plače in 125 goldinarjev stanovnine na leto. Oženil se je 1877. l.

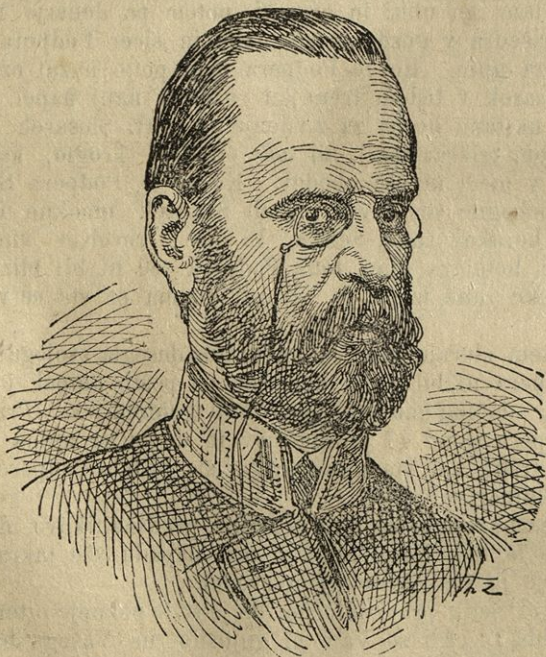

V spričevalu o Šlosarekovem obnašanju in vladanju pravi njegova občina, da je vže kot učenec nagibal k tatvini, za to ga je njegov mojster tudi spodil. Pozneje naučil se je dimnikarskega posla; dobrega se o njem ni nikdar slišalo.

Priča Mikula, pri kateri je Fran Podpera meseca marca stanoval, pravi odločno, da je Šlosarek isti, ki je iskal Podpero v njegovem stanovanju.

Potem pokliče predsednik poškodovanega Frana Podpero.

Podpera prosi predsednika, da bi smel izpričati v svojem materinem jeziku, ker nemškega ni kaj dobro zmožen. Pred-

Državni pravdnik Dr. Carol pl. Pelsler.

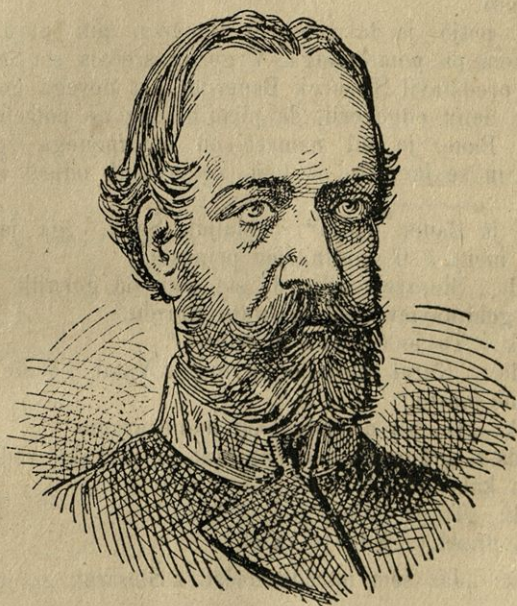
sednik mu na to odgovori, da to ni potrebno, ker je nemškega jezika že toliko zmožen, da se more razumeti.

Podpera pripoveduje ravno tako, kakor Šlosarek sam prizna, torej ni treba da tu ponavljamo; samo dodaje še, da bi bil Šlosareka na mestu ubil, da je imel palico.

Napad na Frana Bauer-ja.

Fran Bauer, kočijač brez službe je tudi bral Šenkov oglas v časniku in ker je imel nekoliko kaveije, se je za službo oglasil. Šlosarek mu je obljubil službo pri nekem gospodu v Vajdlingau-u, h kateremu bo moral iti osebno, da ga

Sodnijski predsednik grof Edvard Lamezan.

vidi, in ž njim še drugo dogovori. Kaveijo je imel precej seboj ponesti.

Hugo Šenk pravi, da je čakal, dokler Šlosarek ozdravi, potem pa je napisal „oglas“ v časnik, vsled katerega je prišel Fran Bauer radi službe. Tudi tukaj je pripravil Šenk dve steklenici žganja, katero je bilo v eni steklenici sé strupom pomešano. Razven tega je Šlosarek še steklenico samega strupa,

s katerim se je hotel ostrupiti, ako bi videl, da je v nevarnosti.

Preds.: „Kdo je sprožil to misel?“

Šenk: „O napadu dogovorila sva se zajedno; to je bilo, rekel bi, nadaljevanje prvega napada.“

Preds.: „V preiskavi ste rekli, da Vas je Šlosarek na to prisilil. Dalje ste rekli, da ste mu morali obljubiti drugi napad, ker se prvi na Podpero ni bil posrečil.“

Šenk opisuje potem napad v vajdlingauškem gozdu natančneje. Dan prej poiskali so za to sposobno mesto, a Šenk je bil prevzel naloga gospodarja, h katerim bi imel Bauer v službo stopiti.

Med potjo je dal Šlosarek Bauer-ju piti prvo samega žganja potem pa pomešanega. V gozdu srečala sta Šenka, katerega je predstavil Šlosarek Bauer-ju kot novega gospodarja, na kar je Šenk odgovoril, da pijanih slug ne potrebuje in je šel dalje. Bauer je bil namreč od ostrupenega žganja vže omamljen in se je malo po tem, ko je Šenk odšel v nesvesti zgrudil.

„Ko je Bauer padel“, nadaljuje Šenk, „ga je Šlosarek oropal in meni 110 goldinarjev prinesel.“

Preds.: Šlosarek trdi, da ste dali od gornjih 110 gold. 20 — 30 goldinarjev Vašemu bratu Karolu.

Šenk: „To je odločno neistinito.“

Preds.: „Karol Šenk je bil tudi z Vami, ko ste iskali za to sposobno mesto.“

Šenk: „Da ali ni vedel, kaj nameravam.“

Preds.: „Mogoče, ali Vaš brat je vsakako vedel, da tu ne gre za kako šalo.“

Šenk: „To je istina.“

Drž. pravd.: „Kdo je začel.“

Šenk: „Jaz sem naredil načrt, a Šlosarek ga je izvršil.“

Šlosarek pripoveduje o napadu v vajdlingauskem gozdu ravno tako, kakor je v obtožbi razložen in kakor ga je Hugo Šenk priznal, torej ni treba, da njegovo izjavo ponavljamo. Ko je vse izpričal, ga vpraša predsednik, kje je bil Šenk mej tem, ko je on (Šlosarek) Bauer-ju denarje jemal, na kar Šlosarek odgovori, da je bil Šenk komej 30 korakov zadej. Šlosarek je vzel precej 10 goldinarjev, a ostali denar je dal Šenku. Temu je bilo 110 goldinarjev premalo, za to je rekel Šlosareku, da se bo treba prijeti družega zdatnešega dela, kajti to še ni dovelj za popotne in druge stroške.

Preds.: „Koliko ste dobili Vi od te svote?“

Šlosarek: „Deset goldinarjev sem precej sam vzel, po tem 4—5 goldinarjev in drugi dan še deset goldinarjev.“

Na to pozove predsednik Karola Šenka.

Preds.: „Na kak način ste se Vi tega ropa udeležili?“

Karol Šenk: „Mene sta poslala, da najdem za to ugodno mesto.“

Preds.: „Kakšno ugodno mesto?“

Karol Šenk: „Kako oddaljeno mesto.“

Preds.: „Ste-li mislili, zakaj imate najti tako mesto?“

Karol Šenk: „Mislil sem, da bo kaj tacega.“

Preds.: „Govorite jasno in odločno, kaj ste mislili, da bo —“.

Karol Šenk: „Mislil sem si, da bosta nekaj napravila.“

Preds.: „Nekaj? kaj je to nekaj? Kaj ste si mislili?“

Karol Šenk: „nič.“

Preds.: „Ako niste na nič mislili, tudi niste mogli misliti, da se bo tam nekaj zgodilo.“

Po daljem vprašanju in odgovoru prizna Karol Šenk, da s početka ni vedel, zakaj gre tukaj, ali je zvedel vse še pred izvršetkom napada, ali se napada na nikak način ni vdeležil. Po izvršenju tega napada začel se je Šlosarek bati, da bi ga dobila policija v pest, zato mu je dal Karol Šenk svojo železniško obleko, v kateri bi mogel pobegniti v Belocerkev. Karol Šenk odločno taji, da je dobil za to 20—30 goldinarjev, prizna pa, da je dobila njegova žena od Hugona 10 goldinarjev na pot v Požun.

Na več vprašanj državnega pravdnika odgovarja Karol Šenk dokazovaje, da ga je sama nužda in revščina nagnala, da je svojega brata Hugona vbogal in mu pomagal.

Na to pokliče predsednik oškodovanega Frana Bauer-ja, kateri izpovedujo ravno tako, kakor pred njim Šenk in Šlosarek, samo glede vzetih novcev se njegova trditev razlikuje od izpovedi prešnjih. Bauer namreč trdi, da je imel vsega denarja v listnici 320 goldinarjev, od katere svote mu je Šlosarek 170 goldinarjev vzel.

Preds.: „Kako je to, da Šlosarek ni vsega vzel?“

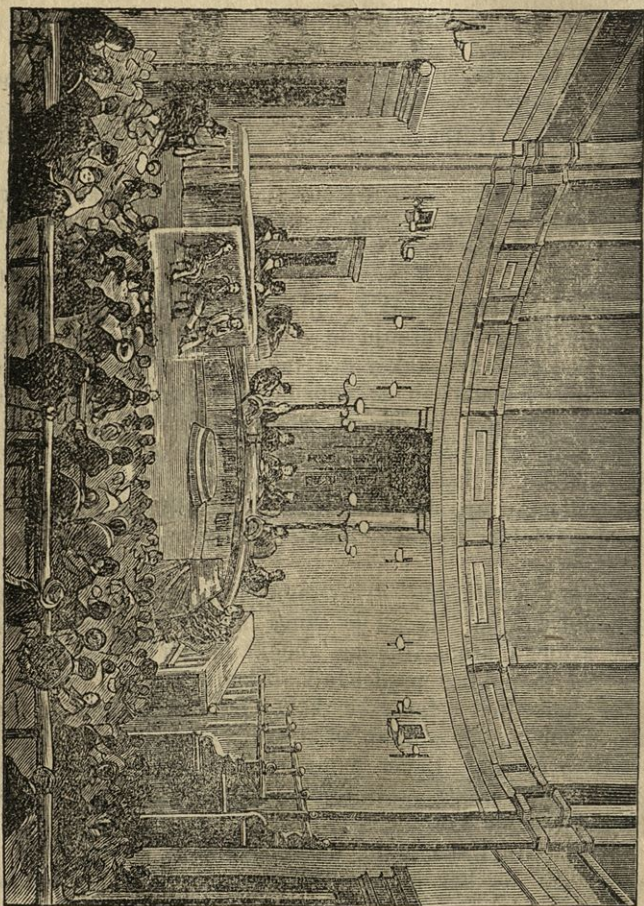
Bauer: „Za to, ker je bilo 150 goldinarjev v drugem predalu, pa jih ni videl.“

Bauer zahteva, da mu se povrne vzetih 170 goldinarjev.

Šlosarek tudi priveda, da mu je Šenk še v ječi svetoval, da naj po poti spremljevalca onesvesti.

Vže gori smo povedali, da se je Hugon Šenk jezil, ko mu je Šlosarek samo 110 goldinarjev prinesel in djal, da se bo treba poprijeti družega zdatnejšega dela. Za to so se mu zdele najboljše ženitne ponudbe, kajti tu se more veliko več „zaslu-

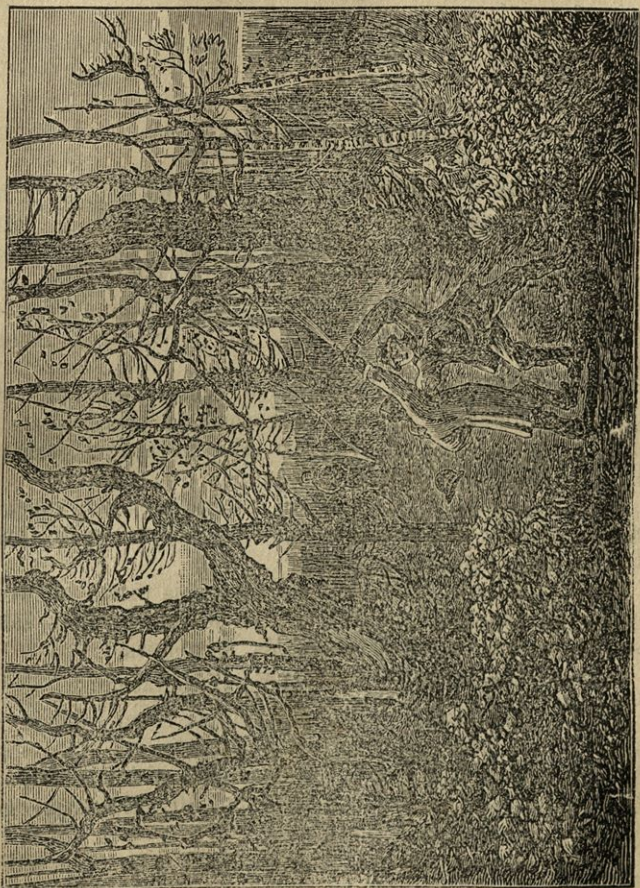
Porotniška dvorana na Dunaji.

žiti“, kakor smo videli pri Rezi Berger-jevi, katero je bil oplahotal pred dvema leti za 1500 goldinarjev. Res je, da je moral živeti za to dve leti v Štajnu na državne troške, to je, v ječi, ali to mu je bilo nekako šola, kjer je imel dovolj časa učiti se od

druzih, ali pa sam „študirati“. Tu se je morala najti pot ali sredstvo, da ga v prihodnje opeharjene ženske ne bi ovadile in gonile, a to bi moglo biti samo, ako te ženske — poubijajo.

Šenku je bilo v tem obziru lahko, kajti njemu ni bilo

Prvi poskus zavratajnega umora.

potrebno žrtev iskati, kakor je to pri družih morilcih navadno, da morajo večkrat v nevarnosti, da zgubé slobodo ali še tudi življenje, hoditi in delati, da pridejo do žrtve. Sè Šenkom so šle ženske kadar je hotel in kamor je hotel po dnevu in po noči misleče, da je ta človek njih bodoč ženin in soprug. Na

ta način jih je odpeljal na oddaljena mesta navadno v gojzd, kjer ni bilo blizo žive duše. Tu so jih čakalo navadno vže morilca jakih rok. Okoli ledij privezan kamen in brezdno ali voda, bili so navadno njihov grob in spomin.

Hugon Šenk se ni mnogo pripravljaj; ravno mesec dni po napadu na Bauer-ja pala je prva žrtva.

Josipina Timal-ova.

Ž njo se je seznanil Hugon Šenk tudi po „oglasu“. Josipina je bila sobarica. Kmalo potem, ko se je sè Šenkem seznanila, je po nasvetu Šenkovem službo pustila. Kovčeta (kofra) je spravila pri Karolu Šenku. Šlosarek je bil Šenkov sluga. Predsednik omeni pri početku, da je bila Josipina Timal-ova umorjena ravno mesec dni po tem, ko je Šlosarek Bauer-ja oropal.

Hugon Šenk pravi, da se je sè Šlosarekom tudi v tem slučaju pred umorom natanko dogovoril in sporazumel, ker Šlosarek ni hotel več sodelovati pri tako nevarnem poslu, kakor je bil napad na Podpero in Bauer-ja.

Preds.: „Tukaj se Vaša izjava sè Šlosarekovo zopet ne vjema. Vi pravite, da Šlosarek ni hotel dalje ropati, ker je nevarno in daje premalo zaslužka.“

Šenk: „Tako je! Timal-ova mi je na moja pisma odgovorila in pisala, da ima 500 goldinarjev. To je bil dovoljno, zatorej sva se dogovorila sè Šlosarekom, da jo ubijeva.“

Preds.: „Je-li bil Šlosarek z Vami soglasen?“

Šenk: „Popolnoma, samo sem mu jaz rekel, da jo sam ubije, ali jaz ne bom sodeloval pri ubijanju.“

Dalje pripoveduje Šenk, da Timal-ova ni imela 500 goldinarjev, kakor mu je pisala, nego samo 40 goldinarjev gotovine in 200 goldinarjev v hranilnici.

Predsednik navede, da je pisala Timal-ova svoji teti Katarini Timal-ovi, da ima ženina, kateremu je rekla, da ima 500 goldinarjev, pa ima le 300. Zato jo prosi, da ji posodi 200 goldinarjev. Šenk temu ugovarja in trdi, da ni imela več kot 200 goldinarjev.

Preds.: „Kako je to, da se je Josipina Timal-ova podpisovala v pismih kot Josipina Sigel, rojena Timal? Iz tega se vidi, da ste občevali ž njo pod tujim imenom?“

Šenk: „Ne, nego sem mislil, da je moje ime vže pozabljeno, pa nisem hotel, da pride zopet na površje“.

Predsednik vpraša Šenka, če je bil vže poprej v belocerkvanski okolici, kar pa Šenk zanikuje. Dalje ga vpraša predsednik, ako bi poznal Timal-ina kovčeka, kar Šenk pritrdi in pokaže izmed nakopičenih stvari raznih žrtev Timal-ina kovčeka. —

Šenk pripoveduje dalje, da je pisala Timal-ova njeni teti še iz Dunaja.

Preds.: „Kedaj?“

Šenk: „Zadnji dan, pred odhodom.“

Preds.: „V pismu je bilo pisano, da bosta poročena v Krakovu, zakaj ni bil zapisan tudi dan, katerega je bilo pismo pisano?“

Šenk: „To sem hotel pozneje jaz dodati.“

Preds.: „Kedaj? Po njeni smrti?“

Šenk: „Da!“

O umoru pripoveduje Šenk, da je ostal s Timal-ovo v gostilnici, mej tem ko je šel Šlosarek na odločeno mesto, ter še enkrat vse pregledal. Ko se je vrnil, dala sta Timal-ovi toliko pitja, da je bila pijana.

Preds.: „Kaj je bilo v steklenici?“

Šenk: „Samo vino.“

„Po hodu od poldruge ure“, pripoveduje Šenk dalje, „prišli smo na odločeno mesto. Šlosarek je šel kamen iskat, jaz sem se pa vsel z Timal-ovo na trato.“

Preds.: „Kdo Vam je dal vrvi?“

Šenk: „Seboj sva njo prinesla.“

Preds.: „Je-li Vam znano, da je bil izbran iz prvega za to usnjat pas, s kakoršnim se vežejo listine.“

Šenk: „Da! ali jaz sem bil temu protiven, ker bi se bil mogel najti lahko sled po pasu.“

„Od tod“, nadaljuje Šenk, „smo šli še 60—70 korakov s pijano Timal-ovo, potem jo je odpeljal Šlosarek še 5—6 korakov, ji je kamen privezal in jo je v vodo pahnil. Jaz se je nisem ne dotaknil, nego sem blizo stal in gledal.“

Preds.: „Tudi tukaj se Vaša izpoved ne vjema s Šlosarekovo, kajti on je vže v preiskavi rekel, da sta jo ob edva v vodo pahnila.“

Šenk: „To je vže zavoljo tega nemogoče, ker na onem mestu dvojica ni stati ne moreta.“

Preds.: „Meni se neverjetno zdi, da bi bili Vi stali brez sodelovanja in gledali.“

Šenk: „To je bila moja pogodba, katero sem Šlosareku vže naprej stavil.“

Preds.: „Zakaj ste stavili tako pogodbo.“

Šenk: „Ker sem vse drugo storil, kar je trebalo za umor.“

Preds.: „Tudi Šlosarek trdi, da je bilo v vinu strupa.“

Šenk: „To je pomota, katere jaz ne razumem.“

Preds.: „Saj Vi niste mogli vedeti, da bo toliko pila.“

Šenk: „Ako bi bilo v vinu strupa, Timal-ova ne bi bila mogla iti ni govoriti, ali me svestno pogledati. Ko je Šlosarek k meni prišel je rekel: Da ste videli, kako me je bilo pogledala, ko sem jo v vodo sunil.“

Josipina Timal-ova

Preds.: Je-li ste slišali, da je v vodo padla?“

Šenk: „Da!“

Šenk pripoveduje dalje, da sta se vrnila sè Šlosarekom potem v gostilnico, kjer sta tudi prenočila. Denarje sta medse razdelila. Svojemu bratu Karolu, pravi Šenk, da ni nič dal, a po dalji razpravi vendar prizna, da mu je dal 30 goldinarjev, ali ne kot delež, ampak mu je samo vrnil, ker mu je bil dolžan.

Državni pravdnik: „Vi ste rekli, da je bila Timal-ova vže zelo pijana, ko je šla sè Šlosarekom, kako ste ji tedaj kamen privezali?“

Šenk: „Tega nisem videl. Šlosarek je bil kamen in vrv vže poprej pripravil. Timal-ovo sva samo tja pripeljala, a Šlosarek ji je privezal vrv okoli ledij.“

Zagovornik Dr. Lihtenštajn praša Šenka, je-li res hotel

Najdenje trupla Katarine Timal-ove.

pobegniti z denarji, ako bi bila imela Timal-ova 1500 goldinarjev, čemu Šenk pritrdi.

Predsednik navede tukaj, da je Šenk njegov del, to je 55 goldinarjev v enem tednu zapravil in pravi, da bi bil mo-

ral biti varčnejši, da ne bi bilo potrebno zopet tako hitro moriti.

Predsednik praša na to Šlosareka, da-li je res, da je hotel le pod tem pogojem pomagati, ako se dotične osebe umoré.

Šlosarek: „To je ravno nasprotno. Šenk mi je rekel, da je bil vže enkrat kaznovan zavoljo ženske, katero je ogo-ljufal, zato rej hoče vsako, s katero se bo seznanil zavoljo denarjev, ubiti, da ga ne bo mogla ovaditi. Takrat se je bil s Timal-ovo vže seznanil.“

Preds.: „Je-li Karol Šenk vedel, kaj namerava njegov brat?“

Šlosarek: „Vedel je, da nekaj namerava.“

Preds.: Kaj?

Šlosarek: „Karol Šenk je vedel, da namerava njegov brat Timal-ovo umoriti in oropati.“

Preds.: „Je-li ste tudi Vi s Karolom Šenkem o tej stvari govorili?“

Šlosarek: „Se vé da. Tudi sva s Karolom Šenkem naši ženi iz mesta odpravila, da bi bili sami in laglje izvršili.“

Preds.: „Kaj je bilo ž njenimi kovčeki?“

Šlosarek: „Kar je bilo večje vrednosti, sva jaz in Karol Šenk deloma zastavila, deloma prodala, a denarje Hugonu Šenku dala. Nekaj manj vrednih stvari je še ostalo, kar sem prodal jaz za 8—9 goldinarjev. Od te svote sem dal Karolu Šenku 5 goldinarjev, a ostalo sem za-se obdržal.“

Preds.: „Kdo je kupil vrv?“

Šlosarek: „Meni je Hugo Šenk rekel, da naj kupim vrv, vendar se ne spomnim več, kdo jo je kupil.“

Šlosarek pripoveduje dalje, kako so potovali v Belocerkv, kjer je Hugon Šenk v gostilnici nekoliko pisem pisal, med njimi tudi Hehsman-ovi. Potem so odšli na odločeno mesto, ali umora nista mogla izvršiti, ker je bil še dan. To-rej so šli v bližnjo gostilnico, kjer so zopet pili. Tu je videl Šlosarek, da je Šenk prelival nekaj iz večje steklenice v manjo. Vračaje se je rekla Timalova, da je sicer malo natrkana, ali vendar lahko gre.

„Ko sem se vrnil s kamnom“, nadaljuje Šlosarek, „je ležala Timal-ova na tleh v nesvesti. Potem sva ji privezala kamen okol ledij; Šenk jo je držal, a jaz sem kamen privezal. Ko sem kamen privezal, jo je Šenk spustil in padla je v vodo.“

Preds.: „Je-li ji vzela Šenk dragocenosti, preden jo je pahnil v vodo?“

Šlosarek: „Tega ne vem, jaz jih nisem vzela.“

Preds.: „Koliko ste dobili od svote, ki je bila v hranilnici?“

Šlosarek: „80—90 goldinarjev za-se in 50 goldinarjev za Karola Šenka.“

Predsednik praša na to Hugona Šenka, zakaj mu ni dal polovico, na kar mu Šenk odgovori, da mu je dal ravno polovico tega, kar je ostalo od stroškov. Karol Šenk prizna, da je hranil Timal-ina kovčeka in da je dal eno obleko Timal-ino svoji ženi. Dalje tudi prizna, da je dobil 50 goldinarjev, samo dostavlja, da mu je bil Hugon Šenk 30 goldinarjev dolžan.

Priča Katarina Timal-ova sestra Josipinina pravi, da je vedela o zvezi njene sestre s Hugo Šenkem. Na to prebere predsednik pismo Josipine Timal-ove, katero je Šenk ponaredil in še le po nje smrti sestri poslal. Pismo se glasi:

Ljuba sestra!

„Danes je bila moja poroka. Jaz sem zelo srečna. Žal mi je, da te ne bom dolgo časa videla. Želim ti enako srečo ter te poljubim in pozdravim
Josipina.“

Priča pripoveduje dalje, da je prišel Šenk nekega dne v Feslau, ter prašal za napis Katarine Timal-ove, ali ni povedal, kdo je. Tudi ji je pravil, da ima njena sestra Josipina na Dunaji prav dobro službo. (Takrat pa je bila že mrtva.)

Preds.: „To so bili njegovi prvi koraki za Katarinin umor. Ste-li dobili pozneje kakih vesti v Vaši teti ali s Josipini?“

Priča: „Nikdar več!“

Preds.: „Kedaj ste ovadili?“

Priča: „Po leti, ali so mi rekli, da ni nikomur o tem nič poznato. Vdrugič bila sem po zimi v policijo.“

Preds.: „Takrat je bilo vže prepozno.“

Priča Franciška Timal-ova sestra Katarinina in teta Josipinina vé samo, da jo je Josipina povabila, da naj pride na posestvo njenega moža, na katerem bo njena teta Katarina gospodinila. Premoženje Katarinino ceni Franciška Timal-ova na 2000 goldinarjev.

Priča Kristina Timal-ova, Josipinina sestra, videla je to poslednjikrat binkoštni ponedeljek. Pri tej priliki ji je Josipina pripovedala, da se bo v kratkem z nekim inženirjem poročila in 14. maja ž njim na Bavarsko odpotovala. Josipina ji je tudi pravila, da je Šenk premožen. Šenka pa priča ni nikdar videla.

Preds.: „Je-li Vam pravila Vaša sestra, da ji nosi služitelj v uniformi pisma od njenega ženina.“

Priča: „Da!“

Preds.: „To Vam je pripovedala za to, da bi Vam pokazala, da je njen ženin nekaj več. Je-li imela Vaša sestra premoženja?“

Priča: „Blizo 500 goldinarjev!“

Preds.: „Ko je Vaša sestra zginula, ste je Vi morebiti iskali?“

Priča: „Da, šla sem prašat njenega bivšega prijatelja, da-li mu je znano kaj o njej.“

Preds.: „To je taisti, kateri je bil zavoljo tega po nedolžnem v preiskovalnem zaporu.“

Priča: „Da!“

Preds.: „Kaj ste slišali o Vaši teti Katarini?“

Priča: „Da je popotovala k Josipini, pa tudi zginula. Dalj časa nisem slišala ni o eni ni o drugi, dokler se je pričela preiskava. Priča spozna jokaje obleko njene sestre Josipine, katero ji predsednik pokaže. Frančiška Timal-ova ml. zahteva kot zastopnica Emilije Timal-ove, da se ji izročé Josipinine stvari, katere so v sodišči. Sploh pa zahteva rodbina Timal-ova 476 goldinarjev od umorilcev po kazenski poti.

Predsednik pokliče na to Hugon Šenka in pravi: „Tukaj imam še navesti, da je pripovedovala neka Reza Šlezingerjeva, da ji je Josipina Timal-ova o zvezi s Hugo Šenkom pravila, da je Šenk inženir, ki dela na Ogerskem železnico na svoj račun. Šenk je zahteval, da Josipina precej službo popusti, da bo oznanjena kot zasebnica, kajti njegovi sorodniki nečejo, da vzame služavnico za ženo. Priča je Josipino večkrat svarila, kajti njej se stvar ni zdela poštena, ker Šenk Josipini niti ni hotel povedati, kje stanuje. O Šenku je govorila, da je lep človek, ki ima lepo brado. Ste-li imeli takrat brado? Šenk: „Nisem!“

Preds.: „Brada je zato velike važnosti, ker se omenja tudi pri umoru Reze Keterl-ove. Kedaj Vam je prišla misel umoriti Katarino Timal-ovo?“

Šenk: „Kmaló po umoru pravil sem Šlosareku, da vé Katarina Timal-ova za našo „poroko“, in mi je svetoval, da tudi njo umoriva.“

Preds.: „Torej je Šlosarek dal povod temu umoru?“

Šenk: „Da, ali jaz iz početka nisem hotel na to pristati?“

Preds.: „Zakaj ne?“

Šenk: „Ker nisem hotel še dalje moriti!“

Preds.: „Pa ste pozneje še dve osebi umorili?“

Šenk: „Ako bi bil hotel Katarino Timal-ovo umoriti, bi bil mogel to precej storiti, ne bi bilo trebalo čakati dva meseca“.

Preds.: „Zakaj jo niste poprej umorili, ne vem, ali značajno je, da ste se pripravljali precej za drugo ubijstvo, ko ste potrošili denarje, katere ste vzeli Josipini Timal-ovi.“

Šenk: „Ne gospod predsednik, hotel sem samo poštonošo oropati.“

Preds.: „Kdo je bil prvi za ta rop?“

Šenk: „Jaz; Šlosareku sem naznanil mojo misel še-le pozneje“.

Preds.: „Je-li ste ga podučili?“

Šenk: „Se vé da. Jaz sem vedel, da hodi poštonoša vsaki den iz Pehlarn-a v Artšteten in nazaj.“

Preds.: „Vi ste nekaj časa tam stanovali?“

Šenk: „Da! s Hehsmanovo“.

Preds.: „Pripovedajte dalje?“

Šenk: „Jaz sem Šlosareka pridobil za ta napad in sva se peljala oba v Artšteten, da se Šlosarek prepriča, da res hodi pismonoša res vsaki dan sem in tja, torej ga je lahko oropati.“

Preds.: „S tem, da mu dá piti in ga onesvesti z ostrupljeno pijačo.“

Preds.: „Je-li kraj tam samoten?“

Šenk: „Dá!“

Preds.: „Kedaj gre poštonoša?“

Šenk: „O poldne.“

Šenk pripoveduje, kako sta se Šlosarekom pismonošo Frana Strajta pričakala in mu piti dala.

Preds.: „Šlosarek pravi, da je bil napad 24. junija a Vi trdite, da je bil prvega julija. Prvi dan mislim, da je pravi, kajti Vi ste početkom meseca julija vže za Katarino Timal-ovo pozvedovali. Pri več stranih odnošnjih je lahko mogoče, da ste pozabili, katerega dne je bilo.“

Predsednik na to razjasni, kako sta hotela poštonošo oropati. Da ne bi bil napad zastonj, ali samo za neznatno svoto, naročil je Šenk v imenu nadšumarja Frana Hauser-ja in župnika Dorn-a iz Artštetena 1250 nemških mark,*) katere jima je dotični bankar po pošti s poduzetjem poslal. Če tudi morebiti drugih denarjev ni nesel, ali pa le kako malo svoto, gornjih 1250 mark je bilo gotovih, in ta znesek bil bi za Šenka in Šlosareka zopet za nekaj časa. Ali tu je jima spodletelo, kajti s poštonošo je šel slučajno taisti dan neki kmečki fant. Ko tukaj ni bilo nič, hoteli so tamošnjo pošto oropati.

*) Marka je 60 kr. a. v.

V ta namen poslal je Šenk svojega brata Karola, da stvar malo pregleda in preuči. Ali ta se je vrnil s kislim obrazom. Tu ni bilo masla za njih, kajti zraven poštne pisarnice je poštar sè svojo družino stanoval.

Preds.: „Kdo je prvi misel o oropanju pošte sprožil?“

Šenk: „Šlosarek, ki je rekel, da mora pošto oropati, ako tudi vso poštarjevo družino umori.“

Preds.: „Kaj je bilo potem?“

Šenk: „Jaz sem mu to iz glave zbijal in ga tolažil s Katarino Timal-ovo, kjer bode bolja žetev.“

Na to vstane Šlosarek in pravi, da Šenk pripoveda o stvari ravno narobe. Istina je, da je šel tudi on — Šlosarek — pošto ogledovat, ali je tudi našel, da je stvar nemogoča. Potem je šel še Šenk sam in se je prepričal, da ne bo šlo in „dragi bratje“ so se vrnili praznih rok na Dunaj. Tu je Šenk začel delovati precej na tem, da izmami

Katarino Timal-ovo

na Dunaj, jo oropa in umori.

Preds.: „Kako ste jo izvabili na Dunaj?“

Šenk: „Ko sva se jaz in Šlosarek o tej stvari dobro dogovorila, pisal sem jaz po njo, ali sem dobil odgovor, da je odpotovala vže na Dunaj k njeni sestri.“

Preds.: „Kje je bila njena sestra?“

Šenk: „Služila je v Novara-ulici pri neki glediščni igralki. Jaz sem je šel tja iskat, ali tu sem zvedel, da je odšla ž njeno gospodinjo v Feslau.“

Odšla sva tedaj v Feslau, kjer sva zvedela pri policiji njeno stanovanje. Potem je šel Šlosarek k njej in ji rekel, da sem jaz tu.“

Preds.: „Vi, kot mož Josipine Timal-ove, je-li?“

Šenk: „Da!“

Preds.: „Vidite Šenk, tukaj razpade vse Vaše zagovarjanje. Torej ni res, da ste mislili še le potem na Katarino Timal-ovo, ko se Vam oropanje poštonoše in poštarja ni posrečilo. Vi ste to nameravali še dokler je bila Josipina Timal-ova živa.“

Šenk; „Ne, ne! Tu je zmeta, Josipina ni sama pisala, nego sem jaz sam to dodal in sicer in na zadnji strani pisma.“

Preds.: „Povem Vam, da se človeku lahko pamet zmeša če vse Vaše pisarije pregleduje in sporeduje. Ali tudi to ni

res, kar sedaj trdite. Vi ste brzojavili v Budjevice še preden je pismo prišlo“.

Šenk: „Jaz nisem brzojavil.“

Preds.: „Vi ste Vašemu bratu brzojavko narekali v imenu Josipine Sigel-nove, da naj teta precej na Dunaj pride. Na to brzojavko je prišel odgovor od nje, da Josipine Sigel-nove ne pozna, naj toraj jasneje piše“.

Šenk: „Da!“

Preds.: „Je-li ste pisali Katarini Timal-ovi, da naj prinese stvari seboj?“

Šenk: „Nisem“.

Preds.: „Mogoče, ali Vi ste si gotovo mislili, da bo prinesla hranilnično knjigo in druge vrednostne stvari seboj, kajti taki ljudje se težko ločijo od trdo prisluženih grošev. — Kako ste odpotovali?“

Šenk: „Jaz sem jo čakal na kolodvoru in ko je prišla, sem ji rekel, da se peljava v Pehlarn.“

Preds.: „Je-li bila tako lahkoverna, da Vam je verjela, akoravno je bila Josipinino pismo iz Krakova pisano, a Vi ste ji rekli, da greste v Pehlarn?“

Šenk: „Jaz sem ji rekel, da sva kupila v Pehlarnu malo posestvo.“

Preds.: „Je-li bila slaboumna?“

Šenk: „Tega ne vem. S kolodvora sva se peljala v Fuhsovo gostilnico, kjer sta bila tudi moj brat Karol in Šlosarek. Tu smo se dogovorili, da gresta Šlosarek in Karol poprej v Pehlarn, ter najdeta ugodno mesto, kjer bi mogli Katarino Timal-ovo v vodo vreči, a jaz da pridem ž njo za njima.“

Preds.: „Pripovedujte dalje.“

Šenk: „Moj brat in Šlosarek odpeljala sta se z vlakom o poldne, a jaz s Katarino Timal-ovo zvečer. Dogovorjeno je bilo, da stražari moj brat z ene strani, a jaz z druge, Šlosarek jo pa umori. O polnoči prispela sva o Krumnusbaum.“

Ko sva šla s Katarino Timal-ovo s kolodvora, naji je prašal Šlosarek, ako potrebujeva voznika.“

Preds.: „Je-li bil to dovoljeni znak?“

Šenk: „Da!“

Preds.: „Zakaj?“

Šenk: „Da bi šla za njim, ker jaz nisem vedel za mesto. Moj brat je bil dalje od nas na cesti. Šlosarek je šel pred nama kot kažipot. Ko smo šli blizu 100 korakov naprej, slišim na enkrat udar in . . .“

Preds.: „Tu se Vaša trditev ne vjema sè Šlosarekovom.“

Šenk: „Slišim udar in precej na to je rekel Šlosarek: „Jaz sem preslab, držite ji roke in dajte mi nož!“ Druzega nisem videl, samo sem še slišal nek glas, kakor da se je komu vrat prerezal.“

Preds.: „Tu imam navesti, da ste rekli v preiskavi, da ste bili kacih 10—15 korakov preč, ko je Šlosarek Katarino Timal-ovo zaklal. Pozneje ste pa rekli, da je bilo samo pet koráčajev.“

Katarina Timal-ova.

Šenk: „Takrat, ko jo je zgrabil in ob tla vrgel sem bil samo kacih pet korakov od njega“.

Preds.: „Vi s tem hočete dokazati, da niste neposredno morili.“

Šenk: „Vsaj tudi nisem.“

Preds.: „To Vaše zagovarjanje se vleče skoz celo obravnavo kot rudeča nit. Ali povem Vam, da je to gledé kazni za Vas popolnoma isto, ko da ste vse žrtve vse sami zaklali ali umorili.“

Šenk: „To mi je znano.“

Preds.: „Iz Vaših pisem in spominov, katere ste bili začeli pisati je razvidno, da se Vi na to opirate poglavito za to, da Vas ne doleti smrtna kazen, ali se motite.“

Šenk: „Dobro vem, kaj mi je namenjeno, zato tudi tako govorim, kakor je bilo.“

Preds.: „Vaše izgovarjanje je lažnjivo. Res je, da ne moremo dobiti mrtvega trupla Katarine Timal-ove, ali Vam bomo vendar dokazali, da lažete.“

Predsednik pravi, da je verjetno, da je dal Hugon Šenk Šlosareku nož, da zakolje Katarino Timal-ovo.

„Lahko je mogoče“, pravi predsednik dalje, „da ste drugi dan z istim nožem kruh rezali.“ Šenk tem živo ugovarja.

Preds.: „Zakaj se tako branite, morebiti se Vam gadi?“

Šenk: „V tem pogledu se mi gadi.“

Hugon Šenk pripoveduje o zaklanji Katarine Timaln-ove, kakor kdo, ki ga stvar nič ne briga in samo od daleč gleda. „Slišal sem“, pravi, „grgrajoč glas, kakor da se je komu vrat prerezal. Potem sem videl v pomrčini dve osebi, ki ste vlekli mrtvo telo k vodi.“

Preds.: „Dragi moj, to presega vsako mejo. Vi ste pameten človek. Ne delajte se, kakor da niste bili zraven. Ne imejte me za bedaka! — „Je-li ste preiskali žepe Katarine Timal-ove, potem ko ste jo zaklali?“

Šenk: „Da!“

Preds.: „Tedaj ste Šlosareka slabo podučili, kajti ko so leš Katarine Timal-ove iz vode izvlekli, so našli denarjev pri njej.“

Šenk: „Šlosarek je vedel, pa je v naglici pozabil.“

Šenk pripoveduje dalje, da so se peljali po izvršenem delu na Dunaj. Ker pa niso imeli denarja, je zastavil Šenk manji kovček Timal-in pri načelniku postaje, a Šlosarek in Karol Šenk sta se peljala zastonj, ker je bil poslednji sè premlevalcem — kondukerjem — vlaka poznan. Drugi dan so vzeli denarje iz hranilnice. Bilo je 1200 gold. 60 kr. Večji del zadržal je Hugon Šenk za sebe, a ostalo je razdelil med brata in Šlosareka.

Preds.: „To je bil dober zaslužek, je-li? Zakaj pa niste takrat v Ameriko pobegnili, kakor ste vže davno nameravali? Tu ste imeli najboljo priliko, ker ste imeli dovolj denarja. Ali Vam ni bilo do tega, da bi šli v Ameriko, Vam je šlo nekaj drugega po glavi.“

To zaklanje Vam je pokazalo, da ni dobro, da je človek pri taci prilikah v društvu, ker pojedini premalo dobi. Za to ste sklenili, da v bodoče sami koljete, kajti ako je človek sam, mu ni treba deliti plen z društvom.“

Drž. pravdn.: „Vi pravite, da Vas je Šlosarek klical v pomoč, ko jo sam ni zmožel in je od Vas nož iskal.“

Šenk: „Da!“

Preds.: „Kako je to, da je iskal nož od Vas, ysaj ga je imel sam?“

Šenk: „Jaz sem samo videl nekaj na tla pasti. Meni je pozneje Šlosarek pravil, da jo ni mogel zmoči, zato me je klical v pomoč in iskal nož od mene. Ker pa jaz nisem hotel dati mojega, je vzel svoj nož.“

Drž. pravd.: „Sedaj zopet drugač govorite.“

Preds.: „Šlosarek, pridite Vi bliže in povejte, kedaj je nastala misel, umoriti Katarino Timal-ovo?“

Šlosarek: „To misel je sprožil Hugon Šenk in sicer precej po tem, ko nam je oropanje poštonoše in poštarja spodletelo.“

Šlosarek pripoveduje umor obširno. Ko so po daljem iskanju zvedeli, kje Katarina Timal-ova stanuje, si je Šlosarek 25 goldinarjev izposodil. „Po nalogu Hugona Šenka sem vzel seboj kamen in kol, da jo laglje v vodo pahnemo.“

„Ko smo šli s kolodvora,“ pripoveduje Šlosarek dalje, „je šel Karol Šenk naprej. Za njim sta šla Hugon Šenk in Katarina Timal-ova, a jaz kacih 20 korakov za njima. Ko smo sprišli na odločeno mesto, me je prašal Hugon Šenk, če bi se mogli na ono stran pripeljati, To je bil znak za napad. V tem hipu jo je napadel Karol Šenk od zadej a jaz od spredaj; vrgla sva jo o tla in jo počela daviti. Ko je na tleh ležala, se je začela braniti. Na to je rekel Karol Šenk: „Jaz ne morem več držati. Hugon Šenk je to slišal . . .“

Preds.: „Zakaj ste jo vrgli o tla, vsaj s tem niste mogli doseči Vašega namena?“

Šlosarek: „Hugon Šenk je rekel, da bo padla v nesvest, ali morebiti tudi umrla, ako jo daviva za vrat. Ko pade v nesvest, morava hiteti, da jo vrževa v vodo. Ko je pa Karol Šenk rekel, da jo ne more več držati, je Hugon Šenk priskočil, ter ji z nožem vrat prerezal. Mej tem sem jo držal jaz za

eno roko, a Karol Šenk za drugo. Hugon Šenk je še rekel, da naj ji preiščeva žepe a nož je dal meni, da ga vržem v vodo, kar sem tudi storil. Nož je kupil takrat, ko sva iskala stanovanje Katarine Timal-ove za 60 krajcarjev. Potem sva ji jaz in Karol kamen privezala in v vodo vrgla.“

Preds.: „Hugo Šenk pravi, da je slišal, da ste vrgli vaš nož v vodo.“

Šlosarek: „Jas noža nisem imel.“

Preds.: „Tu se Vaša izjava sé Hugon Šenkovom, kar se njega tiče, ne samo ne vjema, ampak je ena drugi ravno nasprotna. Hugon Šenk! ostanete Vi pri Vaši izjavi?“

Šenk: „Da!“

Preds.: „Tedaj Vi trdite, da Šlosarekova izjava ni resnična?“

Šenk: „Da!“

„Pri povratku na postajo“, nadaljuje Šlosarek, „me je Hugon Šenk vprašal, če sem vzel Katarini Timal-ovi denarje in zlatnino, na kar sem mu odgovoril, da nisem. Tudi Karol Šenk je rekel, da ni nič vzel. Ker nismo imeli denarjev za poravnaje troškov v gostilnici in za železnico, je Šenk manji kovček zastavil. Dogovorili smo se, da bomo vzeli iz hranilnice ves denar razun 10 goldinarjev, katero svoto je hotel pozneje Šenk tako ponarediti, da bi vzeli še enkrat vso svoto. S tim me je hotel pa samo navesti na pot, da me policija ugrabi.“

Šlosarek pripoveduje dalje, da je Hugo Šenk enkrat zahteval, da privežemo neko žensko za drevo, potem jo pa s petrolejom polijemo in zažgemo.

Hugo Šenk se pri teh besedah smeja.

„Ne smejajte se, Hugon Šenk“, zavpije predsednik. „Vi nimate prava smejati se! Jaz Šlosareku vrjamem, če ravno hudodelec, a Vi se ne smete smejati. Ako te listine prebiram, najdem dokaze Vaše najstrašnije grozovitosti. 21. julija ste Josipino Timal-ovo umorili, 22. ste vzeli denarje iz hranilnice in ste se peljali z Emilijo Hehsman-ovo v Melk, a zvečer ste šli ž njo v gledišče. Tako propalega človeka morebiti še ni bilo na svetu . . .“

Šlosarek: „Gospod predsednik, Hugo Šenk je hotel zapeljati svojega brata Karola, da ubije mojo ženo.“

Preds.: „Res je, da je Šlosarek propadla duša, ali jaz mu vendar vrjamem: Vi pa ste lažnjivec, kakoršnega še ni mati rodila. Vi ste mesece in mesece grozno lagali; Vaše žrtve ste lagali in varali; danes ste eno pogubili, juter ste vže za drugo gledali.“

Preds.: „Karol Šenk! Je li ste, tudi Vi pomagali iskati stanovanje Katarine Timal-ove?“

Karol Šenk: „Da tudi jaz sem zanjo popraševal.“

Preds.: „Kaj veste o brzojavkah, ki jih je Hugon Šenk pošilal v Budejevce?“

Karol Šenk: „Hugon je poslal dve brzojavki v Budejevce; prva je imela podpis Josipina Sigel a druga Josipina Sigel rojena Timal.“

Preds.: „Je li prišel iz Budejevic kak odgovor na te brzojavki?“

Karol Šenk: „Iz Budejevic je prišlo pismo pod napisom: Herman Sigl poste restante, Fünfhaus, v katerem se je Hugonu naznanil prihod Katarine Timal-ove. Karol Šenk pripoveduje o pripravi za umor tako, kakor Šlosarek, samo ne prizna, da jo je držal. Trdi namreč, da je bil več od 100 korakov preč. Po daljem razgovoru vendar prizna, da se je roki umil in ko ga predsednik vpraša zakaj, pravi da zato, ker so bili oblatni.“

„Morebiti ste bili pa krvavi,“ pravi predsednik. „kajti žrtva, kateri se je vrat prerezal, je zgubila brez dvombe dosti krvi, zato je prav lahko mogočo, da ste bili okrvavljeni. Vi, Karol Šenk ste vsakako somorilec Katarine Timal-ove, sukajte Vaše besede sem ali tja.“

Karol Šenk ostane pri tem, da ni neposredno niti sam pomagal, niti videl, da ji je brat vrat prerezal. Državni pravdnik pravi Karolu Šenku, da ne pomaga tajiti, kajti Šlosarek odločno govori, da je tudi on — Karol Šenk — pomagal; razun tega je v preiskavi on sam priznal, da jo je držal.“

Karol Šenk; „Šlosarek mi je rekel, da naj jo držim.“

Drž. preds.: „Tedad vendar priznate!“

Branilec dr. Steger vpraša Karola Šenka, kaj ga je primoralo, da je pomagal moriti. Na to mu ta odgovori, da ga je slabo materijalno stanje k temu nagnalo in prosi, ga bi smel malo opisati.

Preds.: „Dovolim Vam, ali Vam naprej povem, da niste imeli pravega uzroka. Vrjetno in poimljivo je, da se vkrade iz nužde hlebec kruha, ali iz nužde moriti — ta je prazna. Vi ste imeli bolji prihod, kakor marsikateri revež, ki s praznim želodcem dela, pa vendar pošten ostane.“

Karol Šenk pripoveda, da je imel 30 — 40 krajcerjev dnevno, pa mu se je še od tega marsikaj odbijalo. Razun tega moral je plačati še od 1877. leta mesečno 25 krajcerjev za kolek (štampelj) od naimenovalnega pisma.

Preds.: „Torej za to, da ste morali plačati mesečno 25 krajcerjev kolekovine, ste postali morilec! To je že preveč!“

Potem se prebere zapisnik o stvareh, katere je imela Katarina Timal-ova in zapisnik o njenem paranju, katerega je sestavil pehlarnski zdravnik. Iz zapisnika vidi se, da je imela Katarina Timal-ova več ubodnih ran. Razun tega imela

Reza Keterl-ova.

je še rane, katere so ji bile zadate z trdo in tumpasto stvarjo. Ko so jo našli, bil je pri njej kamen navkriž privezan. Pri njej so našli tudi 10 goldinarjev v popirju in 3 goldinarje v srebru.

Za tim prebere predsednik brzojavko, katero je bil poslal Šenk Katirini Timal-ovi 7. julija lanskega leta. Ta se glasi: „Naznanjam poroko. Josipina Sigel-nova.“

„Iz sestavljanja brzojavke,“ pravi predsednik dalje, „vidi se, da jo je Hugon Šenk napravil.“

Šlosarek spozna več stvari, ki so na sodnijski mizi, kot lastnino Josipine in Katarine Timal-ove. Priča Buhvald vzeli je bil več stvari od Šenka v zastavo, drugrega ne ve povedati.

Kakor smo vže malo prej rekli, Hugon Šenk ni bil zadovoljen, da mora deliti „krvavo“ zaslužene krajcarje s svojima tovaršima. Zatoraj je hotel v bodoče sam delati — klati in ubijati — in tudi sam plen imeti. Ko je bil denar od Katarine Timal-ove vže precej pošel, zbral si novo žrtvo

Rezo Keterl-ovo.

Predsednik ga vpraša, kako se je seznaninil z Rezo Keterl-ovo.

Hugo Šenk: „Gospod predsednik! Vi mi nič ne verjamete, zato je tudi škoda, da odgovarjam, posebno pa ker me stavite povsod na laž.“

Preds.: „Ne spodtikajte se v to, kar govorim, ampak odgovorite na to, kar Vas prašam. Jaz sam ne bom tako nič razsodil, ampak gospodje sodniki.“

Šenk na to mrmraje nekaj odgovarja, kar se pa ni moglo razumeti, razun besedi „telesno in duševno mučenje.“

Preds.: (strogo) „Ne komedijajte tukaj! Mislim, da veste, da imam prilično eneržije! Tukaj ni mesto za komedije. Ni res, da Vas je kdo mučil. Ako nečete odgovarjati, je tudi prav, bom pa prebral, kar ste rekli v preiskavi. Rad Vam verjam, da ni lahko pripovedovati tek tako krvavih hudobij v nazočnosti tolike množice in to še pri belem dnevu. Preiskovalnemu sodniku se to še nekoliko laglje pove, ali tukaj ne gre tako lahko. Vi bi radi temu izbegli, zato komendijate in govorite o mučenju. Dobro premislite, kaj hočete storiti.“

Šenk: „Gospod predsednik, ja več ne bom odgovarjal! Obsodili mi boste tako ali tako. Jaz vem, da sem moje življenje zaigral. Tudi se proti Vaši razsodbi ne bom pritožil niti za milost prosil. Obsodite me tedaj, jaz vem kaj me čaka in sem z mojo sodbo zadovoljen, ali mučiti se ne dam.“

Preds.: „Mislim, da ni prav vse tako, kakor Vi pravite, drugače ne bi bili poskušali resnico tajiti in zvijati. Ako nečete odgovarjati na moja vprašanja, vsedite se.“

Predsednik bere zapisnik: „Še preden sem Timaloy-o končal, sem se vpoznal po časniškem oglasu z Rezo Keterl-ovo“. Tu se predsednik obrne Šenku in veli: „Vi pravite, da Vas v deželni sodnji telesno in duševno mučijo. Prosim Vas povejte mi v čem obstoje te muke?“

Šenk: „Vže pri prvem zaslišanju mi je policijski svetnik gospod Brajtenfeld obljubil in besedo dal, da mi bo spolnil dve pohlevni želji. Danes mi je obljubil a juter je obljubo oporekel. Tukaj v deželni sodnji sem moji prošnji ponavljal.“

Preds.: „Kašni ste ti prošnji?“

Šenk: „Prva je, da sem hotel dobiti odpuščenje od taistih oseb, katere sem razžalil. Zavoljo tega nisem spal toliko noči. Ta prošnja se mi ni uslišala, niti mi je bilo dovoljeno, da prosim odpuščenja pismeno“.

Preds.: „A druga prošnja?“

Šenk: „Da smem izdati moj životopis v korist moje žene, da bi s prihodom moje dolgove poplačala. Skoraj nisem več vedel, kaj delam. Prečul sem cele noči. Ko sem bil delo vže začel, zabranilo se mi je nadaljevati. Včeraj so me utaknili v sobo, ki je za norce“.

Preds.: „V tem poslopji ni sob za norce!“

Šenk: „Da, da! Kajti vse stene so sè slamo obložene“.

Preds.: „Da gospodje sodniki vedó, v čem je stvar, bom tukaj v kratkem razložil. Za mučenje v deželni sodnji, o katerem toži Hugo Šenk prevzamem jaz vsako odgovornost. Stvar je pa ta. Kar govori Šenk, o prošnji za odpuščenje od tistih oseb, katere je ali razžalil ali pa poškodoval, je samo to, da me je prosil, da sme občevati z Josipino Eder-jevo. S to osebo je več mesecev živel in jo tudi zapeljal, da je njeno gospodinjo okradla, za kar je obsojena na tri leta ječe. Jaz sem bil mnenja, da to ne gre, toraj mu tudi nisem mogel dovoliti. Potem me je prosil, da ji sme pisati, na kar tudi nisem mogel pristati, kajti ne gre, da si osebe, ki so v tem poslopji zaprte, dopisujejo. To sem storil pa tudi s tega, ker sem prepričan, da Šenku to ni prišlo od srca, nego, da je samo hinavstvo! Druga prošnja, ko so ga doveli v deželno sodnijo, je bila, da mu dovolim pisati njegove spomine — memoare. To se mu je izjemno tudi dovolilo jaz pravim izjemno, kajti v obče kaz-

njencem nij dovoljeno imeti pisalne priprave. Pisal je več časa in okoli 14 listov, napisal svojega životopisa. Vže pri početku rekel sem mu jaz, oziroma tudi načelnik tega poslopja, da se mu bode vse odvzelo, samo ako bo poskušal zlorabiti to storjeno mu uslugo. Hugon Šenk obljubil je se vé da in dal svojo lasno besedo, da se bo posluževal pisalnega pribora izključivo samo za pisanje svojega životopisa.

To je trajalo nekoliko tednov. Nekaj dni pred početkom končne obravnave napisal je Šenk Emiliji Hehsmanovi pismo v katerem jo prosi, da mu pošlje strupa, da se bo osrupil, ravno takrat, ko ga bodo hoteli obesiti, samo da se ne bo mogla izvršiti nad njim smrtna obsodba. Evo pisma! Kar Šenk trdi, da je hotel sè životopisom svoji ženi koristiti, tudi ni res, kajti pisal je, da pripade izvesten del Hehsmanovi, drugi del njenem detetu in samo en del njegovi ženi“.

Šenk: „Polovica Hehsmanovi, druga polovica moji ženi“.

Preds.: „Zakaj trdite, da hočete Vašo ženo podpirati, vsaj je vse laž“.

Šenk: „Vsaj je tukaj zapisano“.

Preds.: „Smešno je, da razpolazete z Vašim životopisem. kakor s kako dragocenostjo. Kaj mislite, da je svet res izvenredno radoveden brati Vaša nedela in hudodelstva? Toda ne bo prilike brati Vaš životopis, to Vam jaz jemstvijem. Kar se tiče Vašega nesramnega pisma, jaz njegove vsebine ne bi ni omenil, ali Vi sami ste mi dali povoda za to. V pismu pišete: „Kakšno vživanje ostati trden do zadnjega a v poslednjem trenutku izmakniti se rabeljnu iz pesti!“ Vi se Vaših grehov ne kesate in še v zadnjem trenutku ne mislite na povratek in na obžalovanje grehov. To pismo, ste bili dali Vašemu tovaršu, ko je bil puščen iz ječe, in za to se Vam je zabranila dalja poraba pisalnih stvari“.

Na to prebere perovodja izpoved Šenkovo v preiskavi. Ta se glasi ravno tako, kakor je v obtožbi opisana. Hugon Šenk pripoveda namreč, da jo je zvalil v gozd, da jo umori. Ali ko sta prišla v gozd ter se tam z jedjo in pijačo okrepčala, zapustil ga je pogum in se ni upal izvršiti umora. Da bi pa vendar dosegel svoj namen, poslužil se je zvijače, vsled ktere se je Reza Keterl-ova sama sebe ubila. Šenk veli, da se je igral s praznim revolverjem in je Keterl-ovo šaleči se nagovoril, da obrne tudi ona cev proti svoji glavi in sproži.

Ker je bila cey prazna, se ni mogla zgoditi nikakšna nesreča. Potem je šel Šenk nekoliko nastran, je revolver napolnil in se zopet vrnil. V razgovoru dal je Šenk Keterl-ovi vnovič revolver in rekel, da naj poskusi še enkrat. Keterl-ova misleča, da je revolver tudi sedaj prazen, je pomerila v glavo, sprožila in se mrtva zgrudila.

Ako sodnija to izjavo vzame kot resnično, je Šenk vendar-le njen morilec. Ali državni tožilec misli, da Šenk, ki je vže poprej moril, ni človek, ki bi zgubil tako hitro pogum, nego da jo je Šenk zavratno umoril. To se vidi tudi vže iz tega, da je Šenk to izjavo pozneje preklical in drugo še manj verjetno basen pripovedal, namreč, da je umoril Keterl-ovo nek nepoznan človek z imenom Karol ali Rihard Vagner. Zopet pozneje, je Šenk tudi to izjavo preklical, ker se je valjda in njemu nevrjetna zdela in je ostal pri prvi. Še v drugi izjavi pravi Šenk, da ni videl, kako je Vagner Keterl-ovo umoril.

Predsednik pravi, da je škoda za čas, ker je vse sama laž. —

Predsednik pokliče na to Karola Šenka, ki je iz prvega trdil, da o umoru Reze Keterl-ove nič ne vé in ga vpraša, kedaj je zvedel o umoru.

Karol Šenk: „Še-le 22. avgusta“.

Preds.: „Kdo Vam je povedal?“

Karol Šenk: „Moj brat Hugon“.

Preds.: „Tedad Vam je on sam pravil; niste-li vže prej sumnjali?“

Karol Šenk: „Da, ko sem bral oznanila po voglih, v katerih je bilo opisano umorjeno dekle in njen morilec. A ko sem bral, da je imel morilec brado, sem si mislil, da ni Hugon“.

Preds.: „Kaj Vam je pravil Hugon 22. avgusta?“

Karol Šenk: „Tega se več ne spominjam“.

Preds.: „Bom Vam pa jaz pomogel. V preiskavi ste djali — ali se še ne spominjate?“

Karol Šenk: „Ne!“

Preds.: „Pojdite, pojdite! Vi niste samo premeteni, ampak ste tudi nespametni. V preiskavi ste rekli, da Vam je pravil Hugon ravno tako, kakor ste čuli iz obtožbe, namreč da je revolver napolnil in ga Keterl-ovi dal, da se igra ž njim, kakor poprej, dokler je bil prazen in tako se je Keterl-ova sama ustrelila.“

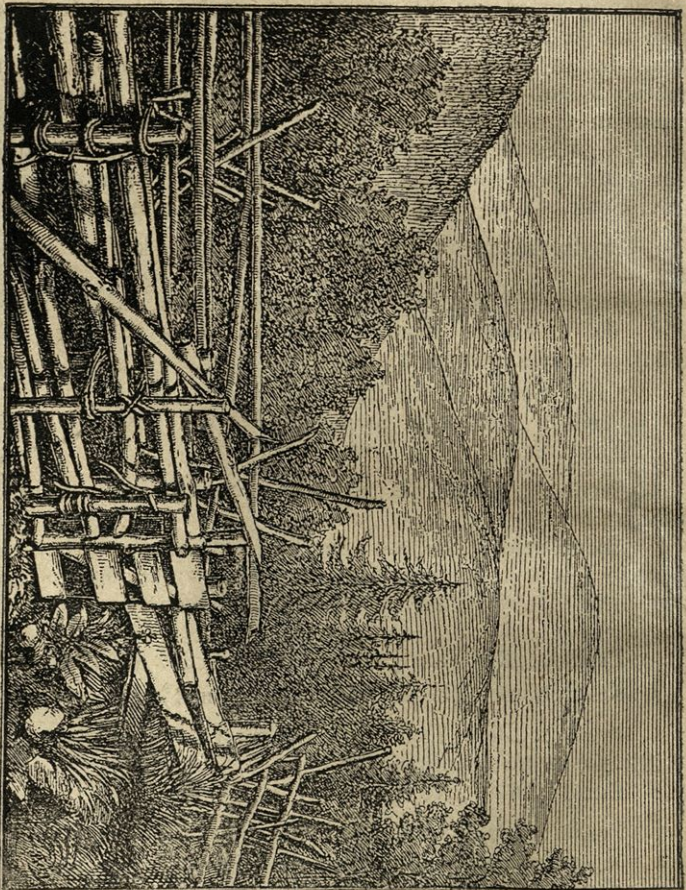
Karol Šenk: „Da, tako mi je Hugon pravil“.

Karol Šenk tudi prizna, da je dobil pri tej priliki od Hugona 30 goldinarjev, katero svoto mu je dal iz ropa izvršenega nad Rezo Keterl-ovom.

Preds.: „Vsled te Vaše izjave se bo sodnija posvetovala, da-li je Karol Šenk sokriv umora Reze Keterl-ove“.

Sternleiten pri Lilienfeld-u.

Predsednik praša na to Karola Šenka je-li res, da je on — Karol Šenk — v ravnateljški pisarni karte za brezplačno vožnjo ukradel in jih bratu dal.

Karol Šenk odgovori, da je našel dotične karte v pisarni na tleh in jih bratu dal, ali to se ne pravi krasti.

Preds.: „To je pa vže preveč. Vi nimate ni najmanjšega pojma o služiteljskem poštenju. Čudom se moram čuditi, da morete kaj takega reči.“

Predsednik pokliče na to Hugona Šenka. — „Je-li ste sedaj voljni odgovarjati?“

Hugon Šenk: „Da!“

Preds.: „Zato Vam moram čestitati, da se hočete z menoj razgovarjati. Vsakako je bolje za Vas.“

Predsednik izjavi, da je hotel Hugon Šenk Keterl-ovi prebijeno železnično karto, ki je glasila za progo „Vergl-Solno-grad“ v žep vtakniti, da bi na ta način obrnil sled na drugo stran“.

Priča Roza Kajlvert-ova, hči v florijanski ulici stanujočega trgovca je videla Rezo Keterl-ovo večkrat z možem, ki je imel brado.

Predsednik pravi, da je vže imel Šenk tudi pri Josipini Timal-ovi brado, torej je gotovo, da je imel umetno brado.

Pehišnica hiše, v kateri je Keterl-ova služila, ne vé drugega povedati, kot da je videla Keterl-ovo večkrat v družbi s Hugonom Šenkom.

Predsednik prebere izjavo 51letne Ane Nader-jeve, ki je stanovala v isti hiši, kot Keterl-ova. Reza Keterl-ova pravila ji je o zvezi s Hugo Šenk, kakor tudi o nameravanem izletu. Nader-jeva je Keterl-ovo svarila pred njenim ljubčekom, ker ji je neki notranji glas rekel, da jo bo umoril.

Preds.: (Hugonu Šenku.) „Je-li ste pustili Vi zaboj v vagonu?“

Šenk: „Da!“

Baron Bušman, pri katerem je Keterl-ova služila, priča, da je ostalo v njegovem stanovanju še 112 goldinarjev Keterl-inih.

Preds.: „Kaj ste našli v Keterl-inem kovčku?“

Šenk: „Uhanov, zapetno iglo, prstanov, uro in verižico. Večino teh stvari dal sem Hehsman-ovi.“

Preds.: „Kedaj ste vzeli denarje iz hranilnice?“

Šenk: „Denarje sem vzel 6. avgusta iz hranilnice; vrednostne papirje sem prodal pri „Merkurju“ za 12 — 1400 goldinarjev.“

Pri „Merkurju“ so bili prodani v istem času vrednostni papirji za 1189 gold. in 70 kr.

Iz beležek Reze Keterl-ove je razvidno, da so to isti papirji, ki so bili njena lastnina.

S tim je obravnava, glede umora Reze Keterl-ove dovršena.

Predsednik pokliče

Emilijo Hehsman-ovo.

Emilija Hehsman-ova je bila edina, kateri je bil Hugon Šenk nesebično naklonjon. Preden preidemo na obravnavo, mislim da ne bo od več, da spregovorimo nekoliko besedi o tem bitju, ki je bilo s prvega namenjeno smrti ravno tako, kakor druge žrtve, pa si je vedelo pridobiti sčasoma prijateljstvo in ljubezen te zveri v človeški podobi, da ni samo ne hrepnel po življenji, ampak ji je bil tudi naklonjen.

Deklica je visoke rasti in lepega obraza. S koncem aprila lanskega leta spoznala se je s Hugonom Šenkom po časopisu. 26. aprila sta se prvokrat sešla, a drugikrat 1. maja. Pri zadnjem sestanku jo je spremljal Šenk do Šembruna. Tako je prešlo nekaj mesecev. Šenk je pravil Hehsman-ovi da bo nastopil 12. avgusta dobro službo pri arlbreški železnici. Tudi dotično naimenovalno pismo ji je pokazal in rekel, da je vže 1200 goldinarjev kavicje položil.

Sredi maja lanskega leta preselil se je Šenk s Hehsman-ovo v Melk. Tu ga je začela naganjati in nagovarjati, da se poročita. Šenk je rekel, da to ne more biti, ker je ruski nihilist.*) On ni Šenk, ampak rusko-polski knez z imenom Belopolski in ako jo vzame s tem imenom za ženo, zakon ne bo veljaven. Torej je bolje, da tako živita. Dekle mu je vse vrjelo in je ostalo pri njem. Pripovedal ji je tudi, da ima v severni Ameriki bogatega strica, ki ima naj manje 7 milijonov dolarjev.***) Da bi mu laglje vrjela, je rekel, da naj mu piše, da položi 5000 dolarjev za njo v kaki hranilnici, kar je Hehsman-ova tudi storila in od tega časa njegovim lažem še raji vrjela.

Kmalopotem ji je rekel, da mora iti v London po denarjev in ko je videla, da nema dovolj za pot, mu je dala 200 goldinarjev. 23. junija je dobila pismo, ki je bilo pisano v Prerovi a v Belierkvi na pošto dano. Ravno v tem času,

*) Nihilisti so ljudje, ki so se zarotili v Rusiji zoper državo, javni red in ruskega cesarja, Prejšnjega ruskega cara Aleksandra II, so tudi nihilisti umorili.

**) Dolar je po našem 2 gld. v zlatu.

ko je bil Šenk z doma, ste zginili Josipina Timal-ova in njena teta Katarina

Kmalopotem se je vrnil Šenk domu ter djal, da v Londonu ni dobil denarjev, ker ni mogel dokazati, da je knez Belopolski, ali je dobil denarjev na drugem mestu. Hehsman-ovi je dal 200 goldinarjev nazaj in zraven tega še večji znesek.

Nekoliko dni pozneje odpotoval je Šenk z Hehsman-ovo. 18. julija vrnila sta se s pota in sta pripovedovala soglasno, da sta bila v Cirihi poročena.

Da bi bila stvar bolj vrjetna, je naročil Šenk pri Ronaherju svatovsko večerjo, za katero je plačal 70 goldinarjev. Šenk je stanoval od sedaj pri svaku Hehsman-inem, Fogtu po imenu. 3. avgusta je rekel, da mora odpotovati po diplomatičnih opravkih, da se bo pa vže drugi večer vrnil in se bodo našli v Foglsangovi gostilnici.

4. in 5. avgusta Šenka ni bilo videti na Dunaji in ravno ta čas je bila Keterl-ova umorjena. 5. avgusta ob 10. zvečer prišel je s železnico in je šel precej v Foglsangovo gostilnico, kjer so ga njegovi pričakovali. Šenk je rekel, da je zelo lačen, kajti delal je tako ves božji dan, da ni imel časa jesti. Potem je potegnil iz žepa prilično velik zavoj in rekel: „Vidiš Emilja, kaj sem prinesel. Imel bi bil dobiti 9000 goldinarjev, pa sem dobil le 3000. Toliko so vredni namreč ti popirji.“ Potem je dal Hehsman-ovi uro, prstan z briljantom, ovratni kinč in uhane, vse lastnina Reze Reterl-ove, katero je nekoliko ur poprej umoril.

Šenk je šel s Fogtom v Štetin, kjer je Fogt trgovino začel. Tri dni po odhodu je brzojavil Hehsman-ovi, da naj pride precej v Breslavo, kjer jo pričakuje. Ko je prišla v Breslavo, ji je Šenk pravil, da ga nihilisti vedno preganjajo in mu po življenju strežejo. Tudi biserje, katere ji je dal, nihilisti poznajo, zato ga je treba pre narediti. Na to ji je vse odvezel in nekaj pre naredil, drugo pa, kakor tudi uro, prodal.

Po naključni govorilo se je enkrat o umoru Keterl-ove. Šenk je djal pri tej priliki. „Moj Bog! baron jo je kam poslal v varen kraj, kjer dobro živi, ljudje pa mislijo, Bog vé, kaj je z njo. Tudi se misli, da sem jaz njen morilec, ali to razširjajo samo moji neprijatelji. Razun tega je tam jasno pisano, da je imel dotični brado, jaz je pa nimam.“

Predsednik reče Hehsman-ovi naj se vsede, ker je noseča in bolna.

Preds.: „Od kedaj poznate Hugona Šenka?“

Priča: „Od 26. aprila lanskega leta.“

Preds.: „Kako sto se ž njim spoznali?“

Priča: „Po časopisu.“

Preds.: „Kaj je rekel, da je?“

Priča: „Inženir.“

Predsednik bere potem pismo, katero je pisal Šenk iz Belecirkve isti dan, ko sta s Šlosarekom Josipino Timal-ovo umorila.

Preds.: „Je-li ste imeli kaj lastnega premoženja?“

Priča: „Blizo 600 goldinarjev.“

Priča pripoveduje dalje o potovanju v Breslavo in o povratku v Solnograd, kjer jo je Šenk samo dvakrat obiskal.

Preds.: „Se ve da, kajti imel je mnogo posla. V istem času živel je z Ederjevo in Ferenci-jevo, torej ni mogel biti mnogo pri Vas“.

Pred odhodom vstane Hehsman-ova, gre proti Šenku ter mu hoče roko podati, ali predsednik zaupije nad njo:

„Ne idite blizo, varujte se tega človeka dotakniti.“

Dekle začne jokati, potegne počasi roko nazaj in zbeži iz dvorane.

Bila je govornica, da mu je hotela dati pri tej priliki strupa, ali v stvari ni bilo tako.

Po kratkem počitku, katerega porabi Hugon Šenk v to, da se pogovarja s svojim zagovornikom, se obravnava nadaljuje. Šenk izjavi še enkrat, da je Keterl-ovo Vagner umoril, kar mu pa predsednik ne verjame. Potem pokliče predsednik

Josipino Eder-jevo.

Ta je bila obsojena 8. februarja 1884 l. zavljo tatvine na tri leta težke ječe. Sedaj je bolna in v ječini bolnišnici. Josipina pripoveda, kako jo je Hugon Šenk nagovoril in k tatvini zapeljal, ker mu je, kakor je rekel, potrebno denarjev za njegovo tovarno. Vse, kar je ukradla, je dala njemu.

Potem se prebere zapisnik pl. Malfattijeve, pri kateri je služila Eder-jeva tri leta. Njena izjava je brez važnosti. Eder-jeva gre jokaje iz dvorane.

Za tim pokliče predsednik Hugona Šenka, da izpriča o umoru.

Rože Ferenci-jeve.

Šenk pripoveda, da se je seznanil z Rožo Ferenci-jevo vsled oglasa v časopisu in da je zvedel, da ima 800 goldinarjev denarjev.

Preds.: „To je malo,“

Šenk: „Imela je samo 500 goldinarjev.“

Josipina Eder-jeva.

Šenk pripoveduje dalje, da je stopila Ferenci-jeva iz službe po njegovem prigovarjanju. Gospej Hocejevi, kjer je nazadnje stanovala, predstavil jo je kot sestro. Ferenci-jevo umoriti sklenil je še le takrat, ko mu je Slosarek grozil, da se mora zopet nekaj izvršiti, drugače bo vse ovadil in vsi trije bodo prišli na vislice. Ta posel se vendar ni mogel prej izvršiti, ker je bila Ferencijeva hranilnično knjigo zgubila in jo je morala še-le preklicati (amortizirati). Dne 21. decembra dobila je drugo knjižico.

Preds.: „Kako Vam je prišla misel Rožo Ferenci-jevo umoriti“

Šenk: „Obljubil sem ji bil, da se bova v decembru poročila, torej mi ni dala mirú in je rekla, da gre z menoj v y Solnograd. Jaz sem ji rekel namreč, da v Solnogradu stanujem. Da se jo znebim, sem šklenil jo umoriti.

Preds.: „Je-li tudi Karol Šenk vedel poprej, kaj nameravate?“

Nameravanje umora proti Roži Ferencyjevi.

Šenk: „Da, iskali smo vkupaj za to vgoden kraj. Bili smo Olumucu. Prerovi i. t. d. Ko nismo našli, kar smo iskali, je rekel Karol, da je v Požunu mnogo vode. Zato smo šli v Požun.

Preds.: Eder-jeva pripoveduje, da od 26. do 29. decembra niste bili v Lincu. Pisali ste več pisem, ter jo tolažili, da boste kmalo prišli.

Šenk: „V tem času sem bil v Požunu.“

Šenk pripoveduje, kako je šel po njo v njeno stanovanje in dal kovčeka odnesti k Karolu. Potem je kupil malo sekiro.

„Ko smo prišli v Požun“, pripoveduje Šenk dalje, „smo šli v gostilnico in pustili Ferenci-jevo nekaj časa samo. Ko sva se vrnila, sem jaz s Ferenci-jevo večerjal in potem smo šli na pot. Bilo je vže tema. V žepu sem imel revolver in malo svetilnico. Jaz sem šel prvi. Roža Ferenci-jeva za menoj, a za njo Šlosarek. Tako smo prišli na odločeno mesto, dobre četrte ure hoda od Požuna.“

Preds.: „Na desnem bregu?“

Šenk: „Da, kakor sem vže rekel. Pot, po kateri smo šli je precej daleč od brega. Tudi bi je ne bi bili mogli vreči v vodo, ker se spušča breg po malo proti vodi. Morali smo jo tedaj na poti umoriti. Ko smo šli nekaj časa, slišim udar in ko se nazaj ozrem, vidim, da Ferenci-jeva na tleh leži. Šlosarek jo je bil s sekiro po glavi udaril. Na to vzamem revolver iz žepa, ga napnem in stopim pod bližnje drevo.“

Preds.: „Zakaj?“

Šenk: „Bati se je bilo, da bi nas kedo videl ali slišal in napal. Šlosareku sem bil vže poprej naročil, da naj ji vzame uro in gotovino iz žepa in sedaj sem videl izpod drevesa, da ji sè silo obleko trga. Potem sem čul še več udarov in ko je prenehal, jo je vlekel Šlosarek proti vodi. Kmalo pride k meni ž njeno obleko in pravi, da ni ure v žepu. Jaz sem mu rekel: „Le iščite, gotovo jo boste našli.“ Šlosarek se je vrnil in slišal sem zopet udarce. Čez nekaj časa je k meni prišel ali sopet prazen. Potem je odsekal vejo in je ž njo mrtvo Ferenci-jevo v Donavo zvaljal. Poprej ji je še uhane vzal, kajti jaz sem mu rekel, da mi jih mora prinesiti. Jaz sem vžgal svečo v svetilnici, da bi našla uro. Šla sva 100 korakov nazaj, ali ure ni bilo nikjer. Mislil sem namreč, da jo je Ferenci-jeva morebiti po poti zgubila.“

Šenk pripoveduje vse to tako mirno in hladnokrvno, kakor da gre tu za liter vina, a ne za glavo.

Predsednik vpraša na to Šlosareka, da-li je res, da je on — Šlosarek — Šenka silil, da si preskrbe zopet denarjev.

Šlosarek: „Iskal sem dela, pa ga nisem našel, ker moje poslednje spričalo ni bilo v redu. Potreboval sem denarjev,

da bi mogel vzeti zimsko suknjo iz zastavnice, toraj sem pisal Hugonu, da mi pošlje nekoliko.“

—Preds.: „To so pisma, o katerim je Šenk govoril. Vi in Karol Šenk ste iskali novcev od njega.“

Šlosarek: „Jaz sem mu pisal, da mi priskrbi dela, kar pa ni storil. Na to sem pisal Karolu, da sem v slabem položaji in sem rekel, da bi bilo bolje, da ovadim vso to stvar policiji.“

Preds.: „To je že precejšnji pritisek, ako se človeku, kakor Hugon Šenk, s policijo grozi. Vsled tega je prav vrjetno, da je moral misliti na novo ropanje.“

Šlosarek; „Ne, jaz sem iskal samo dela.“

Šlosarek pravi, da sta imela Hugon in Karol Šenk posebne črke, s katerimi sta pisala pisma mej seboj. Predsednik pravi, da je našel sled teh črk v žepni knjižici Šenkovi,

Šlosarek priča, da mu je Hugon Šenk pravil, da bi se moglo „zaslužiti“ pri Roži Ferenci-jevi 450 goldinarjev. Pozneje mu je pravil, da ga priganja k proki, toraj jo mora umoriti, samo mora še malo čakati, dokler dobi denarje iz hranilnice, da jo ne bo zastonj umoril.

Šlosarek pripoveda, kako sta Šenk in on iskala za to ugodno mesto. Prvo sta šla v Požun, kjer sta našla, kar sta iskala. Imela sta zato ugodno mesto tudi blizo Melka, ali tja se Šenk ni upal iti, kjer so ga bili prijeli poprej zavoljo prstana.

Preds.: „Dobro se spominjate. Šenk je bil dal tamošnjemu zlatarju Lacinger-ju prstan z dijamentom, katerega je pa ven vzel, in mesto njega drugega ponarejenega noter dati dal. To se je zdelo zlatarju sumljivo, zato je naznanil stvar sodnijskem pomočniku Uirihu. Ta je pričakal Šenka na postaji in mu zapoveda, da dokaže, kdo je. Šenk mu je pokazal na to stalno vožno karto, na kateri je bilo pisano, da je inženir, in to je bilo Ulrihu dovolj.“

Šlosarek: „Omenjenega dne sva šla po Ferenci-jevo v njeno stanovanje in okoli poldne smo se odpeljali v Požun.“

Preds.: „Pod kakim imenom ste šli Vi ž njima?“

Šlosarek: „Kot dober znanec.“

Preds.: „Ste-li imeli ves čas sekiro pri sebi?“

Šlosarek: „Da! Okoli petih popoldne prišli smo v občinsko gostilnico v Volfstal. Šenk me je kmalo po prihodu poklical na dvorišče in mi povedal, kaj imam storiti. Djal je, da z revolverjem ne bo mogel nič opraviti, ker je tam blizo lovčev dom.“

Preds.: „Se vé da, tam bi bili pok slišati. Pripoveduje se, da so slišali ljudje v bližnjem domu prav takrat krik in jok; tudi psi so močno lajali, ali se nihče ni upal iz hišo“.

Šlosarek: „Iskala sva celo uro, preden sva našla odločeno mesto v temi. Ferenci-jeva je bila 10 korakov pred nama. Šenk mi je dal znak z revolverjem. Jaz sem se tresel, in sem jo vendar udaril sè sekiro po glavi. Padla je na roke, a ko sem to videl, sem vrgel sekiro na stran in sem šel kamen iskat. Šenk je sekiro pobral in jo začel po glavi tolči.“

Preds.: „Kaj ste videli, ko ste nazaj prišli?“

Šlosarek: „Šenk jo je preiskaval in je tudi meni rekel, da naj iščem po žepih uro. Iskala sva, toda nisva nič našla.“

Predsednik dá razvezati culo, v kateri je bila obleka Ferenci-jeve. „Morali ste dobro vleči, kajti vsi gumbi in zaponi so odtrgani“, pravi Šlosareku, To obleko so našli pozneje v vodi na mestu, kjer je bila Ferenci-jeva v vodo vržena, a mrtvega telesa niso našli. V ostalem pripoveda Šlosarek ravno tako, kakor Šenk, torej ni treba ponavljati. Dalje pripoveda Šlosarek, da je rekel Hugon Šenk, da bo uhane ženi za spomin poslal. Ob treh zjutraj peljala sta se na Dunaj nazaj in sta šla naravnost h Karolu Šenku.

Drž. pravd.: „Jeli Ferenci-jeva vpila, ko ste jo udarili?“

Šlosarek: „Ni glasa ni dala.“

Drž. pravd.: „Morebiti je vpila, ko jo je Šenk po glavi tolkel?“

Šlosarek: „Nisem slišal.“

Drž. pravd.: „Je-li bila Ferenci-jeva mrtva že od prvega udarea?“

Šlosarek: „Ne vem ali ganila se ni. Ko sem prišel nazaj, je bila že mrtva.“

Drž. pravd. (vpraša Šenka): „Ostajete Vi pri tem, da niste bili Ferenci-jeve sè sekiro?“

Šenk: „Da! ni enkrat je nisem udaril.“

Preds.: „Tudi v preiskavi ostala sta Šenk in Šlosarek pri svojih izjavah.“

Drž. pravd.: „Kje je bila sekira?“

Šlosarek: „Jaz sem jo imel ves čas pri sebi, ko sem jo udaril, sem jo vrgel na tla, a po dovršenem umoru vrgel sem jo v vodo.“

Predsednik pokliče na to Karola Šenka.

Preds.: „V preiskavi ste rekli, da pri tem umoru niste imeli nikakšnega deleža, razven, da ste spravili samo kovčeka?“

Karol Šenk: „Da! En kovček Ferenci-jeve sem poslal k zahodni železnici, družega pa v pisarno.“

Preds.: „Je-li ste nosili Ferenci-jevi tudi pisma od Hugona Šenka?“

Karol Šenk: „Da! ali ne v uniformi.“

Preds.: „Je-li ste vedeli, da mora Ferenci-jeva umreti?“

Preds.: „Hugon mi je pozneje pravil, da jo mora odstraniti, ali na kak način misli storiti, mi ni povedal.“

Preds.: „Je-li ste vedeli, da je bil Hugon Šenk v Olomuci?“

Karol Šenk: „Da šel je, da najde ugodno mesto.“

Preds.: „Je-li ste vedeli, da je bil v Melku?“

Karol Šenk: „Da!“

Preds.: „Veste-li tudi, zakaj ni odpeljal Ferenci-jevo tja, da jo umori?“

Karol Šenk: „Zavoljo prstana.“

Preds.: „Je-li govoril z Vami o potovanju v Požun?“

Karol Šenk: „Vprašal me je, kako je tam.“

Preds.: „Kaj ste mu Vi rekli na to?“

Karol Šenk: „Opisal sem mu okolico.“

Preds.: „K preiskavi ste pa rekli, da je tam mnogo ugodnih krajev za ta „posel“, kakor tudi da je tam mnogo vode.“

Karol Šenk nazadnje vendar-le prizna, da je bilo tako.

Preds.: „Je-li ste pri tem umoru tudi še drugače sodelovali?“

Karol Šenk: „Ne!“

Gospodar Roze Ferenci-jeve, Fran Posár, priča, da mu je Ferenci-jeva pričala, da se bo omožila z nekim inženirjem Karolom Šenkom. Na njeno prošnjo popraševal je o njem in so mu povsod o Šenko le dobro prepovedali. Šenka pa ni videl nikar. Ferenci-jeva mu je pravila, da ima očali in rudečkasto brado.“

Drž. pravd. (vpraša Hugona Šenka): „Je-li ste nosili očali?“

Šenk: „Sem ter tje.“

Preds.: „Vi imate vrlo dobre oči, toraj niste nosili očali zavoljo slabih oči.“

Priča Leopoldina Popovič-eva pripoveda, da ji je pravila Ferenci-jeve večkrat o njenem ženinu.

Priči gospej Hoce-jevi pravila je Ferenci-jeva, da je njen ženin ravnatelj pri neki železnici in da jo bo v kratkem vzel za ženo. Ko ji okoli božiča nekaj dni ni pisal, bila je obupna.

25. decembra brzojavil ji je, da je vlak zamudil, da bo pa drugi dan prišel. Ko je drugi dan prišel, ji je prinesel brazlet od belega biserja.

Preds.: „Katerega je ukradla Eder-jeva gospodični Mal-fati-jevi“.

Hugon Šenk: „Da!“

Po tem se preberó izjave onih oseb, ki so našle na mestu, kjer je bila Ferenci-jeva umorjena, krvavi sled.

Preds.: „Imam tú še navesti, da je bil Šenk v ravno istem času v zvezi z osem drugih deklet“. Pisem je poln kovček.

Šenk; „Imel sem dosti poznanja, tedaj bi bil spravil lahko dosti oseb na drugi svet, da sem hotel. Storil sem to le takrat, kadar me je Šlosarek na to nagnal. Tudi Franja Hajder-jeva bi bila šla z menoj, kamor bi bil hotel.“

Na prošnjo branilca Dr. Steger-ja izjavi predsednik, da Karol Šenk do sedaj ni bil kaznovan in da je revnega stanja. S tem se obravnava konča.

Na to govori

državni pravdnik Dr. pl. Pelzer:

„Slavna sodnija! Glas vesti, katero je dobrotljivi stvarnik vsadil v srce vsacega človeka, imela bi biti ob enem tudi nje-gov angelj varuh, ki ga spremlja skozi celo življenje od roj-stva do groba. Srečen človek, ki posluša glas vesti, kajti more mirno glavo nasloniti s prepričanjem, da ni nič slabega storil. Nesrečen pa oni, ki glasu vesti ne posluša; angelj varuh ga zapusti in tako pride prej ali slej na pot hudodelstva. Le redkokrat se zgodi, da izvleče prijazna roka tacega zgubljenca zopet na pravo pot, ga obvarje popolne propasti in ga stori srečnega. K tako srečnim prišteval bi Hugona Šenka. Komaj pred letom dni prišel je iz ječe. Tu ga je čakala njegova so-pruga kot drugi angelj varuh, dala mu je lepo svoto denarjev in je vse mogoče storila, da ga spravi na pravo pot. Srčno nehvaležnostjo povrnil je Hugon Šenk njeno dobroto in v malo urah bo izrekla sodnija, da Hugon Šenk ni samo hudo-deloc, ampak tudi večkratni morilec.

Mislím, da je dolžnost človeškega društva izreči na tem mestu, da njegova soproga ni samo ne sokriva krvavih del Hugona Šenka, ampak da ji gre tudi zahvala za njen trud, s katerim si je prizadevala čuvati njenega soproga od daljih hudodelstev. Kakor norčevanje zdi se mi njegova včerajšna izjava, da jo je hotel podpirati s tem, da napiše v njeno korist svoj životopis. Naj si opere najprej roke od tolike krvi, ako

mu je mogoče, a Vanda Šenkova odpoveduje se danes skoz moja usta taki podperi.

Hugon Šenk javil je svojemu bratu in Šlosareku še preden je prišel iz ječe. Vže v ječi ju je izbral za pomočnika. Hugona Šenka označuje najbolje to, da je govoril Šlosareku še v ječi o „delu“, s katerem se more mnogo zaslužiti, da ceni krvava dela po prihodu in stroških in da govori sé zadovoljstvom, da je bilo pri zaklanju prve žrtve tako malo stroškov.

Kar se tiče Šlosareka, moram reči, da je to človek, ki je sposoben za vse. Pustil je službo, kjer je imel 7 goldinarjev na teden, ter se je združil s Šenkom za drugi — krvavi posel. Da bi njegova spridenost dospela vrhunec, poda pred oltarjem zaročnici krvavo desnico in sedaj bo nosila z detetem vred mladež na sebi do groba. Človeško društvo siroti ženi ne bo štel v greh, da je bila sopruga morilca. Hotela ga obrniti na pravo pot in ko mu to ni ugajalo, je sklenil tudi njo umoriti.

Glede tretjega zatoženca imam navesti, da je imel službo in mirno zavetje, ali vse to ga ni moglo zadržavati, da se ne udeleži ubijstev. In akoravno je imel, kar mu je bilo potrebno, je vendar jemal od brata krvavih denarjev, ter od njih živel.“

Na to preide državni pravdnik na pojedina hudodelstva in pravi: „Hrabrosti Frana Podpere se je posrečilo odbraniti se napadnika. Mislim, da ne bo preveč, ako sem tudi jaz Podperin-ega mnenja, da mi je žal, da ni imel orožja pri sebi, da ga, kakor pravi, na mestu ubije. Človeško društvo bi mu bilo za to hvaležno, tudi za Šlosareka bi bilo bolje. Gledé ropa v Vajdingau-u obtožujem tudi Karola Šenka, kot sokrivic.“

Državni tožitelj pretrese potem vsako hudodelstvo posebej in konča s temi besedami:

„Govoril se o vsem, kar more služiti za lagljo presojo pojedinih hudodelstev. Nisem ostal pri tužnih slikah dalje, nego je bilo treba. Vsaj ne moremo oživeti nesrečnih žrtev, ki gledajo danes na nas iz svetlih nebeških višin. Tudi ne moremo ostalim živim žrtvam povrniti časti, slobode in premoženja, kar so vse zgubilo v dotiki se zatoženimi.

In ako ne moremo zbuditi v teh ljudeh s tigrovim srcem glasu vesti, nekaj družega moremo, a to je soditi jih po vsi veličini njihove krivice in kazniti jih po vsi strogosti postave. Obsodite jih za vsa hudodelstva, katera so navedena v obtožbi in izrecite, da so zatoženci s tolikimi hudodelstvi zaigrali to, kar so pri svojih bližnjih tako malo čislali: življenje.

Branilec Hugona Šenka dr. Svoboda pravi iz prvega, da je obsodilo zatoženca občno mnenje vže pred početkom obravnave. Pot, katere se mora branilec držati, je načrtal obtoženec sam z njegovim zagovarjanjem. Hugon Šenk prizna, da je bil o hudodelstvih sporazumljen, ali neposredno se jih ni vdeležil. Branilec govori potem o tem, čegave izjave so verjetnejše Šenkove ali Šlosarekove.

Za olajšanje navodi branilec, da zgubil Hugon Šenk očeta, ko bil komaj 10 let star; mati imela je skrbeti za devet otrok. Ni mu manjkalo poduka, ali nihče ni skrbel za pravo odgojo. Hugon Šenk je psihologična zagonetka. Danes pesnikuje, jutri zavratno mori.

Branilec konča z besedami: „Ako sem dokazal, da brez Šlosareka ne bi bilo Šenka, mislim, da sem mojo dolžnost popolnoma storil.“

Dr. Lihtenstern, branilec Šlosarekov pravi, da opisuje obtožba Hugona Šenka prav dobro. Ta zločinec je svoje žrtve tako v svoje mreže zapel, da niso mogle vun. Tako slepo sredstvo njegove strašne volje je bil tudi Karol Šlosarek, človek, ki je bil slabemu vže naklonjen. Dal mu je vsakovrstnega orožja za ubijanje in umor njegovih žrtev.

Res je, da se je bil Šlosarek vže poprej proti postavi pregrešil, ali na rop ali umor prej nikdar ni mislil.

Ko je prišel Šlosarek novembra 1882. l. iz ječe, je 4 mesece pošteno delal in se ni proti postavi ni najmanj pregrešil.

Marca meseca 1883. l. pride Hugon Šenk iz ječe, ki je vže 1881. l., tedaj takrat ko Šlosareka še poznal ni, rop nameraval in deloma tudi dovršil.

K prvem zavratnem napadu je Šlosareka, kakor obtožba sama pripozna, Hugon Šenk zapeljal in potem je šlo hitro navzdol. V tem zapeljanem človeku zbudjene so vse divje strasti.

Še enkrat se oglasi vest v njem; po napadu na Podpero se hoče sam usmrtiti, ali Huga Šenk mu ne da.

Po umoru Josipine in Katarine Timal-ove zapusti Šlosarek svoje društvo, a Hugon Šenk zapelja med tem Eder-jevo k tatvini, Keterl-ovo pa sam umori.

Po postavi je za zapeljivca in zapeljenega enaka kazen, a brez dvombe zasluži zapeljivec večjo kazen.

„Slavno sodišče! Glede velikosti kaznilnih del, ki jih je Karol Šlosarek dovršil in glede zadostenja, ki ga zahteva človeško društvo, je moja naloga, h kateri me kliče dolžnost, zelo omejena.

Karol Šlosarek je skesano vse obstal in to je edina svetla pika v tej žalostni. Prepuščam modrosti sodnega sodišča, da prevdari, ako je zavoljo tega, in ker je Šlosarek zapeljan bil, mogoče staviti predlog za pomiloščenje.

Vršeči svojo dolžnost usojal sem se izgovoriti te besede za zatoženca s prepričanjem, da, ko potihne moj glas, ni človeka na svetu, ki bi imel pravico v korist Karola Šlosareka besedo spregovoriti.“

Branilec Karola Šenka Dr. Steger govori sledeče:

Veleslavno sodišče!

Branilec obdaje občutlej zmage in veselja, kedar brani človeka nepravilno gonjenega, kadar se bori za zmago čednosti ali za povratek po nedolžnem zgubljeni ali omadeževane časti. Ali jaz občutim danes kot zagovornik vse nekaj drugega. Zatoženec, katerega imam braniti, je kriv prelivanja človeške krvi in ves svet mu tega madeža ne more zbrisati. Pa da ga jaz, ki imam zastopati pravo in resnico, branim? Pač! Slišim pomirljivo besedo postave, ki veli braniti tudi največega hudodelca in pravi, da sta pozvana hudodelec in branilec iskati pravo zajedno. Pri brezdnu, v katero gleda brez pomoči hudodelnik, stoji tudi njegov zagovornik kot poslednji, ki ga smatra še za sodržavljana z enakim pravom in mu proži pomagajočo roko.

Glavno vprašanje je tukaj: Kako je mogoče, da je zašel Karol Šlosarek s pota, ki ni do preteklega leta zakrivil ne za dlako, akoravno se je boril neprestano z veliko revščino in nuždo. Kako je mogel postati tak hudodelec človek, ki je toliko let s svojo družino rajše gladoval, kakor da bi se polastil tujega imetja, katerega je ležalo vse polno okoli njega?

Odgovor na to vprašanje ni lahek, kajti ne sme se odgovoriti na to vprašanje površno. V njegovo notranje moramo pogledati, da bomo mogli razumeti, kaj ga je nagnalo, da se z morilecma družil in z njima davi in moril. Vendar pa najdemo tudi tukaj velik razloček mej njim in tovarišima.

Gospoda! Poznana mi je obsodba, katero boste izrekli nad Karolom Šenkom. Izrekli boste, kar postava tirja, katero moramo nepogojno vsi spoštovati. Odveč bi bilo govoriti na tem mestu in sedaj, da-li je smrtna kazen nujna in potrebna ali ne. Govoriti hočem le o tem, o čemur govori § 341. kazen. postave, po katerem je Vaša človekoljubna dolžnost, da po izrečni obsodbi prevdarite, da-li Karol Šenk zasluži, da ga priporočite milosti ali ne.

Prosim samo še za nekoliko besedi, kajti vem, da se protivi Vašemu blagočutji slišati samo zatoženca, a zagovornika ne.

Ako je res, da noben človek ni tako spriden, da se ne bi mogel poboljšati, imam pravo prositi za pomiloščenje Karola Šenka iz več razlogov.“

Branilec navede potem vse razloge, kateri govore za njegovo pomiloščenje in skončuje:

„Držim za sveto dolžnost, opozoriti še na nedolžno družino in rodbino zatoženčevu, na njegovo ženo in otroke, ki bodo zapadli največi nuždi. Kdo bo podal morilčevim otrokom hrane, obleke itd.? Rodniki zatoženčevi zavzimajo častna mesta, so čislani in spoštovani. Zavoljo nedolžnih in nesrečnih otrok zatoževih, slavna gospoda, prosim za milost in sem trdno prepričan, da bo zatoženi pa da je njegovo hudodelstvo še toliko, svoje moči vnovič spoznal in jih za dobro porabil.

Sedaj sem pri kraju. Ako so šle moje besede k srcu, kakor so tudi od srca prišle, boste Vi, gospodje sodniki obrnili Vaše oči od krvave pozornice, ne boste poslušali, kaj zahteva svet, ne boste mislili na osveto, ampak boste sodili po Vašem prepričanju in srcu, ter boste pustili žarek upanja v obnočeno dušo zatoženčevu in v njegovo osamelo ječo; boste sodili v duhu človečanstva, ki je vže od nekedaj najlepši kinč avstrijskega sodništva.“

Dne 15. marca ob $\frac{1}{4}$ 6 popoldne prebral je predsednik obboženim sledečo

Obsodbo:

V imenu Njegovega Veličanstva cesarja.

Ces. kr. deželna kot kazenska sodnija na Dunaju našla je vsled predvčerajšne, včerajšne in današnje končne obravnave proti Hugonu Šenku, Karolu Šlosareku in Karolu Šenku za pravo, da so krivi in sicer: Hugon Šenk in Karol Šlosarek hudodelstva zavrtnega ropnega umora in hudodelstva ropa, Hugon Šenk razven tega tudi hudodelstva udeležbe tatvine;

Karol Šenk pa zavratnega ropnega umora, udeležbe ropa in udeležbe zavratnega ropnega umora po § 136 kaz. post. ter se imajo kaznovati s kazno

smrti na vislicah.

Gledò izvršenja smrtne kazni je sodišče odločilo, da se obesi prvi Karol Šenk, za njim Karol Šlosarek in poslednji Hugon Šenk.

Obsojeni imajo plačati in sicer: Hugon Šenk in Karol Šlosarek skupno Franu Podperi 77 goldinarjev, Franu Bauerju 170 goldinarjev in dedičem Josipine Timal-ove 476 gold.; a vsi trije skupno in sicer naslednikom Katarine Timal-ove 1260 gold. 60 krajc. in varuhu zapuščine Reze Keterl-ove 1177 gold., 1185 gold. in 25 gold. Razven tega imajo plačati stroške kaznenega postopka in izvršitve kazni.

Predsednik prebere na to razloge obsodbe redoma in dodaje, da je sodišče Šlosarekove izjave poysod kot istinite v obzir vzelo, kajti iz vsega je razvidno, da je Šlosarek, akoravno je tak hudodelnik, kot Hugon Šenk, vendar-le resnico govoril, bodisi, da si je hotel s tem olajšati vest ali pa kazen. Hudodelstva Hugona in Karola Šenka razvidna so deloma iz njegovega lastnega priznanja, deloma iz pričanja svedokov in iz Šlosarekovih besedi, a Šlosarek je, razven tega, da pričajo svedoki za njegova hudodelstva tudi sam vse obstal.

Kar se tiče trditve Hugona Šenka, da je Keterl-ovo umoril nek Vagner, je to nevrjetno, kajti Šenk sam prizna, da Vagner od Keterl-nih stvari in denarja ni nič dobil. Torej je tudi popolnoma vrjetno, da jo bo ustrelil. Ali ake sodišče vzame ta izgovor kot yrjeten, je Šenk tega umora ravna tako kriv, ker je Vagner-ja zanj najel, kakor da jo je sam umoril.

Pred.: (k zatoženemu Hugonu Šenku): „Hočete-li se poslužiti kacega pravnega sredstva proti tej obsodbi?“

Hugon Šenk: „Jaz sem zadovoljen s tem, kar je sodišče sklenilo in sene bom pritožil. Pripravljen sem umreti.“

Preds.: „Vi se tedaj ne boste pritožili?“

Hugon Šenk: „Ne!“

Preds.: „Šlosarek, tudi Vi imate pravo pritožiti se proti tej obsodbi.“

Šlosarek molči.

Preds.: „Govorite!“

Šlosarek molči.

Preds.: „Je-li ste me razumeli?“

Šlosarek zopet molči.

Preds.: „Imate pravo tudi pozneje povedati, kaj mislite?“

Šlosarek se obrne proti svojemu branilecu in pravi: „Jaz ne bom nič storil.“

Preds.: „Karol Šenk: Je-li ste tudi Vi razumeli?“

Karol Šenk: „Jaz se ne bom pritožil.“

Preds.: „Druzih pravnih sredstev ni, jaz torej oglašujem, da je postala ta obsodba iz vršna.“

Hugon Šenk poslušal je obsodbo ves čas mirno, kakor da bi se njega najmanj ne tikalo. Šlosarek je prebledel kot stena, a Karol Šenk je sedel mirno z naprej nagnjeno glavo. Hektična rudečica pojavila se je na obrazu še bolj, kot poprej. Še le ko je predsednik rekel, da bo Hugon Šenk poslednji obešen, je prebledel, ali kmalo je polila njegov obraz rudečica in potem je mirno dalje poslušal.

Večni in neomahljivi pravici je s tem zadosteno, trije morilci Hugon Šenk, Karol Šlosarek in Karol Šlosarek obsodeni so na smrt. Ta obsodba naredila bo dober vtis povsod, kjer vlada pravica. Kdor se proti postavi in proti postavi in proti človečanstvu tako pregreši, kakor ta trojica, naj vmre na vešalih.

Preden se poslovimo od bralcev, podamo še pismo, kiga je pisal Šlosarek dan pred končno obravnavo njegovi ženi. To pismo se glasi:

„Moja ljubica žena, otrok, brat in sestre!

To je moje zadnje pismo, katero ti pošlem, moja ljubica žena pred končno obravnavo. Ljubica Marija, javi mi, če je naše dete še bolno ali je vže zdravo in ti je mogoče, prosim te pridi v sredo k meni, jaz Vaji bom željno pričakoval. Ako ti pa, draga žena, ni mogoče priti v sredo, te bom pričakoval z otrokom pa v ponedeljek po obravnavi. Ker mi je gospod predsednik, grof Lamezan, rekel, da bo svaku dovolil priti k obravnavi, te prosim pozdravi ga in pokaži mu v soboto sobo, v kateri je gospod predsednik. Dragica žena, ako je dete še bolno, idi k zdravniku, dokler še ni prepozno; pazi tudi na sebe, da ne tuguješ promočno in ne zbolíš. Vem da ti bo

00000265391

zelo težko slišati mojo obsodbo, kakor meni, ali prepustiva to, draga ženi, Bogu in pravičnosti. Prosi Boga za-me, kakor ga tudi jaz prosim v dolgih nočeh za-se, za-te in za naše dete. Torej kadar dobiš to pismo, pridi precej ali mi pa javi, — da bom vedel, če prideš ali ne in da me umiriš zavoljo otroka, ker bi rad vedel ali je zdravo ali ne. Tolaži se in misli, da je še mogoče doseči srečo in v revščini ali srečno vkup živeti. Pozdravljam in poljubim te moja sestra Ana in te prosim, zavzemi se moje nesrečne žene in otroka. Draga sestra, Bog ne bo pozabil, kar tem nesrečnim dobrega storiš. Pozdravljam svaka in moji dobri sestri Ano in Marijo in ostanom Vajin žalosten brat
Karol.“

Dotatek: „Draga in dobra moja žena sprejmi srčni pozdrav in misli večkrat na tvojega nesrečnega, tebe ljubečega in tebi zvestega sopruga
Karola Šlosareka.“

Pridi gotovo, da te vidim in tudi otroka. Ako svak hoče, naj prosi predsednika, da more po obravnavi z menoj govoriti.“

V J. Leonovi tiskarni in zalogi tiskovin
se dobivajo sledeče knjige:

Sveti zakon.

Kaj je, odkod in pa ktere dolžnosti naklada.

Ženinom, nevestam, posebno pa zakonskim v poduk, po mnogih
izvirnikih.

Spisal A. Likar,

velja mehko vezano 40 krajc.

Priporočamo omenjene bukve krščanskim mladenčem in devicam,
ki mislijo se podati v zakonski stan. Ženini in neveste najdejo v
njih prelepe nauke, kako naj se vedejo in pripravljajo, da bodo
tudi z Bogom v ta stan stopile.

Stric Tomaž, ali življenje zamorcev v Ameriki

od Henriete Stowe. Svobodno za Slovence izdelal J. B. Z.
z 6 podobami,

velja **30 kr.**, trdno vezana **40 kr.**

V priporočbo imenovanih bukev omenimo samo, da, kar je v pre-
teklem in sedanjem času povestnih bukev prišlo na svetlo, nobene
niso ljudem tako se dopadle, kakor ravno omenjene, ki jih je spi-
sala Henriete Stowe v Ameriki. Knjiga je olepšana z 6 podobami,
beseda domača in lahko razumljiva.

Bog nikomur dolžen ne ostane,

po nemškem z eno podobo,

☛ Velja 20 kr. mehko vezana. ☛

Prelepa povest je namenjena ljubi mladini v poduk, pa tudi od-
raščenim dela kratak čas. Naj pripravna je za šolske darila.

V J. Leonovi tiskarni in zalogi tiskovin
se dobivajo sledeče knjige:

Drobtince za novo leto.

Učiteljem in učencem, staršem in otrokom v poduk in kratek čas.

Leto: 1849 po 60 kr., 1857 — 1858 po 80 kr.

(Drobtince za l. 1847, 1848, 1850 — 1856 niso več na prodaj.)

Ni bukev v slovenskem jeziku tako koristnih in za ljudsko omiko tako pripravnih kakor so Drobtince. V raznih predalih hranijo sestavke vsake vrste, kakor razlaganje božje besede, premišljevanje svetih resnic, zanimive životopise imenitnih mož; pripovedujejo žalostne in vesele prigodbe, prilike in basni; obsegajo tudi izvrstno ogledalo za šolo in domačo reja in h koncu ne manjka svetih in posvetnih pesmic.

Slovensko berilo za nemce,

spisal Anton Janežič.

 velja 35 krajc.

Obsega sploh lahko razumljive sestavke; pogovore, liste, pesnice, basni, povesti in druge manjše zgodovinske in natoroznanske reči. Vse je prav primerno izbrano. Na koncu je pridjan tudi abecedni imenik.

Čujte, čujte, kaj žganje dela,

prigodba žalostna in vesela za Slovence. Z eno podobo, poslovenil F. Globočnik,

velja 20 krajevarjev.

Malo je za ljudstvo tako pripravnih bukev v slovenskem jeziku, kakor so ravno omenjene. V mičnih pogovorih kažejo, da je žganje škodljivo za časnost in večnost. Kinča je prelepa podoba sv. Janeza.
